

ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΕΣ

*Ο φόβος του θανάτου της ελπίδας ή σκέτα του.. θανάτου.
Ξέρεις αυτός ο φόβος μάς ξεπερνάει.
Σκεπάζει σαν πάχνη τη ζωή μας, σαν ομίχλη,
αλλά εμείς καμωνόμαστε πως δεν τον βλέπουμε...
και συνεχίζουμε να ζούμε ως αθάνατοι.
Ενώ είμαστε θνητοί..*

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

Ἡ Ἐπτά Ημέρες
Μάνος Μαυρομουστακάκης

Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα του Σαίξπηρ είναι ένα αρχέγονο θεατρικό έργο από όποια πλευρά κι αν το εξετάσεις. Ένα λυρικό αφήγημα που συνδυάζει έρωτα και μίσος, θεατρικότητα και δράση, γνώση και απόγνωση.

Το θέατρο έχει την αμεσότητα των συναισθημάτων και του λόγου. Δεν υπάρχει η απόσταση ή καλύτερα, το τείχος της μικρής ή της μεγάλης οθόνης, του χαρτιού. Εδώ τα συναισθήματα τα ζεις στα πρόσωπα των ηθοποιών ...ακόμα κι όταν υπάρχουν μόνο στη φαντασία σου. Στο θέατρο συναισθηματικά γίνεσαι κι εσύ ο θεατής, κομμάτι αυτού που εξελίσσεται. Ακόμα κι όταν τα σκηνικά τα στήνεις μόνος σου με τη φαντασία σου, όπως γίνεται όταν διαβάζεις την αφήγηση ενός θεατρικού έργου.

Ο Μάνος Μαυρομουστακάκης μεταφέρει όλο αυτό το συναίσθημα σε ...επτά μέρες. Σε επτά αφηγηματικά θεατρικές πράξεις, ανθρωπίνων συναισθημάτων. Αφήστε την φαντασία σας να στήσει τα σκηνικά και ακολουθήστε ένα μοντέρνο Ρωμαίο και μια σημερινή Ιουλιέτα σε μονοπάτια έρωτα, απελπισίας και γνώσης.

Καλή σας ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Η πρώτη συνομιλία μεταξύ Γιώργου και Πέτρου εκτυλίσσεται στο δικηγορικό γραφείο τού Πέτρου.

Το κείμενο στη συνέχεια ακολουθεί τα βήματα τους με σαφείς αναφορές για τον τόπο που εξελίσσεται η ιστορία.

Ο Γιώργος και ο Πέτρος είναι συνομήλικοι, κάπου μεταξύ 55 και 60 ετών.

Η Οφηλία είναι αρκετά νεότερη, γύρω στα σαράντα.

- Π. Αν ξέραμε ότι θα ζούσαμε αιώνια, να είσαι σίγουρος ότι θα τα κάναμε όλα. Και τα πιο απίθανα. Ίσως αυτά με μεγαλύτερη ένταση.
- Γ. Μου είναι δύσκολο και να το φαντασθώ.
- Π. Το μυαλό μας είναι φτιαγμένο για πολλά σε μικρό οικόπεδο. Αν του δίνουμε άπειρο χώρο δεν θα ήταν ίδιο. Θα τρώμαζες στην συνάντηση μαζί του. Μη φοβάσαι όμως. Έχει όσο χώρο μπορείς και αντέχεις να έχεις. Αυτόν το χώρο που του δίνεις. Ή που δίνει αυτό σε σένα. Ένα και το αυτό.
- Γ. Φαντάζεσαι έναν κόσμο που όλοι κάποια στιγμή θα ήξερες ότι θα ήταν άλλοι;
- Που οι σταθερές σου δεν θα υπήρχαν παρά μόνο για ένα κλάσμα του χρόνου;
- Για ένα κλάσμα της ύπαρξής σου καλύτερα, αφού ο χρόνος τότε δεν θα είχε πια νόημα. Σκέψου ότι τότε και η ηθική θα ήταν έννοια σχετική.
- Και αυτά που έχεις στο μυαλό σου σήμερα κενό γράμμα. Η αστυνόμευση για παράδειγμα, δεν θα είχε προσδιορισμένο νόημα.
- Η αναρχία θα βασίλευε. Και ο σκοπός δεν θα είχε νόημα.
ΕΦΙΑΛΤΗΣ.

- Π. Τα πλαίσια του νου, τώρα που το σκέπτομαι είναι η υπέρτατη ηδονή. Το ότι μπορώ να τα προσεγγίζω και κάποτε να τα υπερβαίνω. Τα όριά μου, είναι το μαγικό μου ησυχαστήριο.
- Γ. Γιατί άραγε να ονειρευόμαστε πάντα κάτι που μας υπερβαίνει;
- Π. Γιατί θέλουμε απλά να είμαστε αυτό που φανταζόμαστε ότι είμαστε. Χωρίς το όνειρο θα είμαστε ανυπεράσπιστοι στη φθορά του χρόνου.
Αν ζούσαμε αιώνια δεν θα ονειρευόμαστε.
- Γ. Ποιες άραγε θα ήταν οι ερωτήσεις μας τότε;
- Π. Ίσως να σε ρωτούσα ποια φάση σου διανύεις. Ίσως... Πραγματικά δεν ξέρω.
- Γ. Φαντάζεσαι; Θα είμαστε κάτι που εξελίσσεται.
Για να πάει, πού;
Να ολοκληρώσει, τι;
Δυσπρόσιτες μου φαίνονται οι ερωτήσεις που θα μπορούσαν να διατυπωθούν.
- Π. Ποια τάξη θα έμπαινε στη θέση ποιιάς αταξίας; Ξέρεις τι είναι αταξία; Ο θάνατος.
- Γ. Κι εγώ που νόμιζα ότι ήταν η οριστική τακτοποίηση.
- Π. Τακτοποίηση κάπου, που δεν γνωρίζεις, τι είδους τακτοποίηση μπορεί να είναι;
- Γ. Πολλοί ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν.
- Π. Στους ανθρώπους αρέσει η πλάνη. Την προτιμούν από την πραγματικότητα.
Και ξέρεις.. αυτός που μας πλανεύει πρώτος είναι ο εαυτός μας.
- Γ. Δεν σου αρκεί όμως μόνο η δική σου γνώμη.
Χρειάζεσαι και την επιβεβαίωση των πολλών, των άλλων.
- Π. Η αδιαμφισβήτητη γνωμάτευση. Έχουμε το δόγμα.
Την απόλυτη αλήθεια. Την ελπίδα στη θέση της απόγνωσης.
- Γ. Ο φόβος μας όμως παραμένει θεμελιακός. Εννοώ τον φόβο της διάψευσης.

- Π. Ο φόβος του θανάτου της ελπίδας ή σκέτα του.. θανάτου.
Ξέρεις αυτός ο φόβος μάς ξεπερνάει.
Σκεπάζει σαν πάχνη τη ζωή μας, σαν ομίχλη, αλλά εμείς
καμωνόμαστε πως δεν τον βλέπουμε... και συνεχίζουμε να ζούμε
ως αθάνατοι.
- Γ. Ενώ είμαστε θνητοί..
- Π. Μέχρι τη στιγμή εκείνη είμαστε αθάνατοι.
- Γ. Και ο θάνατος τι είναι ακριβώς.. Επιβεβαίωση ή διάψευση;
- Π. Προφανώς και τα δύο. Ίσως ένα κατώφλι είναι. Πίσω του όμως δεν
ξέρεις αν είναι η άβυσσος ή κάτι άλλο..
- Γ. Παρατήρησα ότι δεν ανέφερες το τετριμμένο που λένε όλοι περί
«θρησκείας».
- Π. Και εμείς κατά μία έννοια δεν κάνουμε το ίδιο;
- Γ. Θέλεις να πεις ότι θρησκειολογούμε;
- Π. Θέλω να πω ότι ακόμη κι όταν ευαγγελίζομαι τη σχετικότητα μιάς
θέσης μου, για να την προχωρήσω, την βαφτίζω «δόγμα» και πάω
παραπέρα.
Κατά βάθος την θέλω αληθινή, πασχίζω να αποδείξω την αλήθεια
της.
Γνωρίζεις κανέναν να πασχίζει για το αντίθετο;
- Γ. Κι όταν αναγκάζεσαι να την αναθεωρήσεις;
- Π. Βάζω στη θέση της, αν έχω έτοιμο, ένα άλλο δόγμα.
Ειδάλλως μπαίνω σε δρόμους αντίθετους με τη φύση μου.
- Γ. Γιατί το λες αυτό;
- Π. Γιατί όταν διαψεύδεται η σκέψη μου, νιώθω ως να διαψεύδεται η
ύπαρξή μου.
Είμαι ό,τι σκέπτομαι. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.
- Γ. Λίγο ακραίο μού κάνει. Γιατί τότε οι διαψεύσεις της
καθημερινότητάς μας θα μάς οδηγούσαν σε ψυχικά αδιέξοδα.
- Π. Δεν είναι όλες οι διαψεύσεις θεμελιακές..
Αν και ...αν το σκεφτεί κανείς, όλες έχουν ένα τίμημα.

- Γ. Και η πιο αθώα;
- Π. Εξαρτάται από το κοινό που θα την παρακολουθήσει.
Δεν είναι κι εύκολο να πλανεύεις κι άλλους πολλούς εκτός από τον εαυτό σου.
- Γ. Μοιάζει λογικό.
- Π. Είναι λογικό.
Δεν μπορείς να ξέρεις εξατομικευμένα τις αγαπημένες πλάνες κάθε ανθρώπου.
- Γ. Υπάρχει όμως γι' αυτό η στατιστική υποστήριξη.
- Π. Στατιστικά, έτσι που το λες, αν σε έπαιρναν ως τυχαίο δείγμα στο Ιράν θα έλεγαν ότι όλοι εκεί είναι Χριστιανοί.
- Γ. Γι' αυτό και επιλέγουν να είναι το δείγμα μεγάλο.
- Π. Στη λογική το ..είπαν οι πολλοί, άρα είναι σωστό.
- Γ. Δογματικό, ε;
- Π. Είπαμε οι κανόνες που θεσπίζονται έχουν ανάγκη το δόγμα.
Σε αυτό υπακούν το κοινό καλό, το κοινό συμφέρον, το κοινό...
βάλε με το νου σου ό,τι θες.
Έτσι πείθουν και για την ορθότητά τους... δε συμφωνείς;
- Γ. Έτσι πορεύεται ο κόσμος.
- Π. Με στρογγυλεύσεις, με υπαναχωρήσεις, με βολικές παραδοχές.
- Γ. Κατά τον ποιητή «με φωτιά και με τσεκούρι».
- Π. Αλλοίμονο, αν ένας ποιητής συντάσσοταν με την κοινή λογική.
Ένα σύστημα σκέψης εμπροσθόβαρο θα σκουντουφλούσε συνεχώς.
Χρειάζεται και τις αντίρροπες δυνάμεις του.
- Γ. Θες να πεις ότι και η επανάσταση εντάσσεται στην ίδια διαδικασία σκέψης;
- Π. Ακριβώς. Πεθαίνει το παλιό και στη θέση του βάζουμε κάτι άλλο
. Πιθανόν ακόμη πιο παλιό. Άλλωστε το παλιό και το καινούργιο είναι σχετικά.
Καλύτερα να λέμε «άλλο».
- Γ. Οπότε και εσύ είσαι μέρος της σκέψης του κόσμου.

- Π. Αναμφισβήτητα. Έχω όμως την πολυτέλεια στον θνητό μου χρόνο.... να ελπίζω ότι δεν θα προλάβω να διαψευστώ.
- Γ. Το θεωρείς δεδομένο ότι θα διαψευστείς.
- Π. Πιο δεδομένο δεν γίνεται.
Η ευφυνία ενός ανθρώπου δεν έγκειται τόσο στο τι λέει, όσο στο χρόνο που επιλέγει να πει.
- Γ. Και στο ακροατήριο που θα επιλέξει να τα πει, φαντάζομαι.
- Π. Αν είναι αρκετά ευφυής, ίσως αυτό να μην είναι και τόσο σημαντικό τελικά.
Ο άνθρωπος είναι ενστικτωδώς αθεράπευτα «αγελαίος».
Και το σπουδαιότερο αγαπά να γοητεύεται.
- Γ. Οπότε ευφυής σε χρόνο άπειρο, θα ήταν σαν να λέμε άτοπο.
- Π. Εκεί θα απολάμβανε με την απέραντη ησυχία του τις απέραντες διαψεύσεις του.
- Γ. Ναι, αλλά το κρίνουμε αυτό με τα ανθρώπινα μέτρα μας.
- Π. Έχεις απόλυτο δίκιο.
Ψάχνουμε να βρούμε γνωστές μας λέξεις σε ένα αλλόγλωσσο κείμενο.
Αλλά τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;
- Γ. Να προτείνουμε τα δόγματα μας στους συγγραφείς του κειμένου..
- Π. Σε ποια γλώσσα;
- Γ. Κατάλαβα. Καμία ελπίς. Μεταξύ μας ό,τι κάνουμε.
- Π. Ας μην κρυβόμαστε. Μεταξύ μας παίζουμε.

(κτυπάει την πόρτα του γραφείου η ιδιαίτερα γραμματέας
- ασκούμενη δικηγόρος).

- Ο. Κύριε έχετε ραντεβού στις 2:00 και είναι ήδη 1:30. Αν αργήσει το λεωφορείο..
- Γ. Θα πάρει ταξί. Πού είναι το πρόβλημα.
- Ο. Ο κύριος Πέτρος δεν μπαίνει σε ταξί.

- Π. Ναι. Ιδιοτροπία ή όχι, πες το όπως θέλεις.
Γ. Ας το δεχτώ σαν παραξενιά. Δεν θέλω να πιστεύω κάτι άλλο.
Π. Απλά αντιπαθώ να μπαίνω σε ταξί. Νόμιζα ότι το ήξερες.
Γ. Καλά. Αν θέλεις πάντως μπορώ να σε πάρω εγώ. Ούτως ή άλλως έφευγα.
Προς τα πού πηγαίνεις;
Π. Όχι, όχι. Σου εξήγησα ότι δεν συμπαθώ τα ΙΧ.
Γ. Τα ταξί μου είπες, αλλά όπως αγαπάς... δεν επιμένω. Χαιρετώ.
Π. Γεια σου Γιώργο. Στο επανιδείν.

(ο Γιώργος αποχωρεί)

- Ο. Κύριε Πέτρο μη ξεχάσετε την ομπρέλα σας. Άρχισε να ψιχαλίζει.
Π. Και ραντεβού και ομπρέλα. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς.
Ο. Μην ξεχαστείτε .. σαν την προηγούμενη φορά και κατεβείτε στο τέρμα.
Π. Αγαπητή μου Οφηλία. Το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού.
Τώρα βέβαια επειδή κανείς... ποιος στ' αλήθεια είναι σοφός...
δισ, τρις, ... πολλάκις.
Τη στάση μην ξεχάσω.. με το ρητό τα βρίσκουμε ..

(φεύγει ο Πέτρος)

(κτυπάει το κουδούνι και επιστρέφει ο Γιώργος ελαφρώς αναστατωμένος)

- Γ. Έφυγε. Τον άφησα να περάσει την εξώπορτα.
Ήταν τόσο απορροφημένος με τις σκέψεις του που δεν θα μ' έβλεπε ακόμα και αν έπεφτε πάνω μου.
Ο. Εμπρός πείτε μου. Τι σας είπαν οι γιατροί.
Γ. Δυστυχώς δεν είναι και τόσο αισιόδοξοι. Πενήντα – πενήντα μου είπαν.

- Ο. Θεέ μου τόσο σοβαρά λοιπόν.. κι εκείνος.. εκείνος μάλλον δεν έχει καταλάβει τίποτα.
- Γ. Ωστόσο εμένα μού φαίνεται ότι είναι σαν να περιμένει. Στη συζήτηση που είχαμε προηγουμένως μιλούσε σαν εκστασιασμένος. Μιλούσε για θάνατο λες και περιέγραφε κάτι πολύ οικείο.
- Ο. Πάντα είχε την ανάγκη να μοιράζεται τις σκέψεις του μαζί σας.
- Γ. Μπορεί... αλλά το ύφος του αυτή τη φορά μού φάνηκε κάπως απόκοσμο.
- Ο. Απηχούσε τις ιδέες του, φαντάζομαι. Δεν νομίζω να ξέρει. Ίσως υποψιάζεται..
- Γ. Τον δύστυχο. Δεν έχει κι άλλους να τον στηρίξουν. Έμεινε μόνος του.
- Ο. Μόνος του. Με μας μαζί. Να πηγαίναμε και σε άλλο γιατρό.
- Γ. Δεν νομίζω ότι υπάρχει λόγος. Θα κάνουν ό,τι είναι δυνατόν. Ας μην χάνουμε την πίστη μας.
- Ο. Ξεχνά τελευταία πολύ. Αφαιρείται στις σκέψεις του. Χάνει τα ραντεβού που του κλείνω. Φοβάμαι σε λίγο δεν θα υπάρχει το γραφείο μας.

(αργά..) *Δικηγορικό γραφείο Πέτρου Καρσιώτη.*

- Γ. Του Επαμεινώνδα και της Μερόπης. Τους ήξερα τους γονείς του, ξέρεις.. Σπυδαίοι άνθρωποι. Μού ζήτησαν να είμαι κοντά στον Πέτρο, όταν πού θα έφευγαν από τη ζωή. Έφυγαν.. μού είπαν να είμαι ο αδελφός που δεν είχε. Τώρα.. δεν ξέρω, αν έχουν αγωνία εκεί πάνω. Λες να αισθάνονται κι εκεί.. σαν εμάς.
- Ο. Τι λέτε κ. Γιώργο τώρα; Μού φαίνεται επηρεαστήκατε από την κουβέντα που είχατε με τον κ. Πέτρο.
- Γ. Έχεις δίκιο Οφηλία. Αλλά όταν βλέπεις το κύμα να έρχεται δεν μπορεί να μη σκέφτεσαι

πόσο θα φουσκώσει..

- Ο. Τι θα λέγατε αν αποδεχόμουν την πρόταση για φαγητό που μου κάνατε, την προηγούμενη εβδομάδα ; Σήμερα μπορώ και νομίζω ότι το έχουμε και οι δυο μας ανάγκη.
- Γ. Οφηλία δεν ξέρεις πόσο πολύ το ήθελα. Ειδικά σήμερα.. Πάμε στο «Αδράχτι»;
Νομίζω ότι αρέσει και σε σένα.
- Ο. Μου αρέσει. Είχαμε δειπνήσει εκεί πολλές φορές εγώ κι ο κ. Πέτρος. Μετά τη δουλειά τού άρεσε να ξεδίνει και μάλιστα τότε γινόταν άλλος άνθρωπος. Ξεκαρδιζόταν σαν παιδί με τα αστεία του. Και έπινε κρασί. Τον θυμάστε ποτέ να πίνει; Μαζί μου έπινε. Σαν να ήταν ερωτευμένος. Ποτέ όμως δεν μού έδειξε κάτι..
- Γ. Οφηλία πάμε τώρα. Τα λέμε τρώγοντας..

(βγαίνουν έξω. Επόμενη σκηνή στο εστιατόριο)

- Γ. Ωραία. Να που δεν είμαστε κι οι πρώτοι.
- Ο. Ας κάτσουμε στη γωνία κ. Πώργο. Μού φαίνεται πιο ήσυχα.
- Γ. Πέρασε Οφηλία. Τακτοποιήσου. Θα ρίξω μια ματιά στην κουζίνα κι έρχομαι.

*(κάθεται. Φέρνει το βάζο με τα φρέσκα λουλούδια κοντά της και μυρίζει ένα λουλούδι)
(επιστρέφει ο Πώργος)*

- Γ. Συνεννοήθηκα. Σήμερα αν δεν έχεις και συ αντίρρηση θα φάμε ψάρι.
Είχαν φρέσκα λιθρίνια. Τους είπα να τα ψήσουν. Ελπίζω να μην έχεις αντίρρηση.
- Ο. Έχω καιρό να φάω λιθρίνι. Βλέπετε τα οικονομικά μου πλέον δεν είναι όπως παλιά.
Το γραφείο όπως σας είπα δεν πάει και τόσο καλά. Τώρα είναι και ο κ. Πέτρος...

- Γ. Ας κάνουμε ένα διάλειμμα Οφηλία. Είπαμε το έχουμε ανάγκη και οι

δύο.

Μετά θα ασχοληθούμε με τον Πέτρο. Δεν θα τον αφήσουμε στην τύχη του, μη φοβάσαι.

- Ο. Φοβάμαι κ. Γιώργο. Τόσα χρόνια στο ίδιο γραφείο μού φαίνονται μια αιωνιότητα. Θυμάμαι όταν πρωτοπήγα... ήταν πολύ σοβαρός. Δεν μού μιλούσε σχεδόν καθόλου.
Έλεγα από μέσα μου, τι στεγνός άνθρωπος που είναι τούτος. Με τον καιρό όμως μαλάκωσε. Άρχισε να μού μιλά. Και κάποιες λίγες φορές και για τα πιο προσωπικά του.
Δεν θυμάμαι πώς έγινε, αλλά μια φορά με ρώτησε, πάει καιρός, αν ήμουν ζευγάρι με ένα συνομήλικό μου, που με έπαιρνε από το γραφείο τα βράδια. Του το είπα πως ήμουν.
Δεν με ξαναρώτησε.
- Γ. Εσωστρεφής και σφίγγα στα προσωπικά του. Ούτε και σε μένα που μεγαλώσαμε μαζί δεν ανοιγόταν. Ήξερα ότι είχε σχέση με μια γυναίκα. Ποτέ δεν την είχα δει όμως.
Σαν να ήθελε να μην ξέρει κανείς..
Σαν να ήθελε να είναι μόνος, ακόμη και όταν είμαστε μαζί.
- Ο. Μου είπε και μένα μια φορά για μια κοπέλα. Μου είπε ότι ήταν κάποτε ερωτευμένος. Αλλά ήταν στην τύχη του, μου είπε, να είναι κάποιου άλλου η γυναίκα που αγαπούσε.... όποια γυναίκα αγαπούσε. Θύμωσε όταν του είπα ότι υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές.
Μου απάντησε ότι δεν μιλούσε για πορτοκάλια.
- Γ. Είναι περίεργο. Πώς είναι δυνατόν να ζει κάποιος τόσο μόνος. Να μη μοιράζεται..
- Ο. Δεν είναι συνηθισμένος άνθρωπος ο κύριος Πέτρος. Μόνο τη δουλειά του είχε για έγνοια. Έμοιαζε να την απολαμβάνει. Έτρεχε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Μιλούσε με πάθος για τις υποθέσεις του. Και το βράδυ, έμενε με τους φακέλους του παρέα. Πολλές φορές μάλιστα με έδιωχνε νωρίς.
Σαν να ήθελε να μην έχει κανένα στα πόδια του.

(μπαίνει ο σερβιτόρος)

- Σ. Έχετε αποφασίσει;

- Γ. Συγγνώμη, αλλά πιάσαμε την κουβέντα. Μπορείτε.. λίγο αργότερα.
- Σ. Εντάξει. Αν θέλετε να σας φέρω κάτι να πιείτε..
- Γ. Προτείνω λευκό κρασί. Δεν ξέρω αν έχεις κάποια προτίμηση.
- Ο. Συμφωνώ. Ταιριάζει και με τα λιθρίνια.
- Γ. Φέρτε μας ένα μπουκάλι λευκό, ξέρεις ... αυτό που παίρνω.
- Σ. Ευχαριστώ...
- Γ. Εντάξει. Τώρα ας αφήσουμε λίγο τον Πέτρο. Πες μου τα δικά σου Οφηλία.
- Στο γραφείο δεν έχει τύχει να μου μιλήσεις για σένα ποτέ.
- Ο. Το γραφείο, είναι γραφείο κ. Γιώργο. Άλλωστε τι να σας έλεγα.
- Γ. Μπαινοβγαίνω στο γραφείο σας δέκα χρόνια τώρα. Ίσως θα άξιζα να ξέρω κάτι και για σένα, αν δεν γίνομαι αδιάκριτος βέβαια.
- Ο. Τι να σας πω. Για τα προσωπικά μου καλύτερα αφήστε. Από την μια κακοτοπιά στην άλλη. Τίποτα δεν μου βγήκε. Η τελευταία σχέση που έκανα... αφήστε καλύτερα ... Δεν μου είναι και τόσο ευχάριστο να το θυμάμαι.
- Γ. Πάει καιρός από τότε;
- Ο. Πάνω από χρόνο πάντως. Άρχισα κι εγώ να κολλάω τα χούγια του κ. Πέτρου. Αφοσιώθηκα στη δικηγορία.
- Γ. Μαύρη παρέα. Την ξέρω κι εγώ αυτή.. χαρτιά, φάκελοι, χοντρά βιβλία...
- Ο. Παρέα. Από το ολότελα..
... αλλά μη νομίζετε. Το είδα σαν διάλειμμα.
Δεν έχω σκοπό να μείνω μόνη.
- Γ. Σαν κι εμένα που έμεινα. Σε λίγο κλείνω τα 55 και δεν βλέπω να γίνεται τίποτα.
Είναι και η συνήθεια βλέπεις.
- Ο. Κι εγώ μη νομίζετε ότι δεν το έχω άγχος. Σε λίγο πιάνω τα 40.
Πότε θα φτιάξω οικογένεια; Ένα παιδί.. πολύ θα ήθελα ένα παιδί.
- Γ. Όλα θα γίνουν. Στην ώρα τους. Κανείς δεν ξέρει τι του επιφυλάσσει η μοίρα.

- Ο. Πιστεύετε στην μοίρα κ. Γιώργο.
- Γ. Δεν ξέρω. Το μυαλό μου λέει όχι. Κι όταν στρίβω τη γωνία μου λέει σε κορόιδεψα.
Όταν το ξαναρωτώ μου ξαναλέει όχι.
- Ο. Εγώ πάλι πιστεύω. Πιστεύω ότι όλα γίνονται για κάποιο σκοπό.
Γ' αυτό δεν απογοητεύομαι.
Όταν κάτι πάει στραβά, λέω... για κάτι άλλο με προορίζει αυτή η ζωή.
- Γ. Για ποιό λόγο να πρέπει να ερχόμαστε με σκοπό στη ζωή.
Σαν υπόθεση εργασίας μου κάνει.
- Ο. Κι αν δεν υπάρχει λόγος. Γιατί να υπάρχουμε;
- Γ. Έτσι.. Σαν ένα αγριόχορτο που βγαίνει στη γλάστρα με το αγαπημένο μας λουλούδι.
- Ο. Κ. Γιώργο πιστεύετε και σεις ότι ο κόσμος έγινε για τους ανθρώπους;
Με είχε μαλώσει ο κ. Πέτρος κάποτε και μου είχε πει ότι το Σύμπαν ανήκει σε όλους.
Δεν είναι φτιαγμένο μονάχα για τον άνθρωπο.
- Γ. Πώς σου ήρθε τώρα αυτό... Το κρασί είναι όμως φτιαγμένο για τον άνθρωπο. (στο σερβιτόρο) ελάτε σας παρακαλώ. Αν περιμένετε από μας να αποφασίσουμε θα μείνουμε στο κρασί.
- Σ. Παρακαλώ...
- Γ. Τι θα έλεγες για χόρτα. Νομίζω ταιριάζουν. Και λίγο τυρί.
- Ο. Αυτά. Αν κάτι θυμηθούμε θα έχετε την υπομονή να έρθετε πάλι.
Φέρτε τα όλα μαζί.
- Σ. Ωραία. Και τα ψάρια σας δεν νομίζω να αργήσουν.
- Ο. Θαύμα. Μου άνοιξε η όρεξη. Είχα και καιρό να βγω.
- Γ. Μαζί μου πάντως είναι η πρώτη φορά.
- Ο. Κ. Γιώργο..... Κοιτάξτε στην είσοδο.
- Γ. (με έκπληξη) Ο Πέτρος...

(πλησιάζει Ο Πέτρος)

- Π. Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον.
- Γ. Τι έγινε;
- Π. Ο πελάτης, περίμενε αλλού. Μου είπε πως είχε κι άλλες δουλειές και πως λυπάται αλλά έπρεπε να ακυρώσει το ραντεβού.
- Γ. Επειδή άργησες ένα τέταρτο;
- Π. Ήταν παραπάνω. Άργησε και το λεωφορείο.
- Γ. Πώς και ήρθες τότε τόσο γρήγορα; Εννοώ πώς έφτασες ως εδώ;
- Π. Με τα πόδια. Ήμουν σε αυτό το τέρμα. Δεν μπήκα καθόλου στο λεωφορείο.
- Ο. Εννοείτε κ. Πέτρο ότι δεν ξεκινήσατε καθόλου;
- Π. Περίμενα ένα τέταρτο στην αφετηρία μέχρι να έρθει το λεωφορείο. Ήρθε, αλλά εγώ μετάνιωσα. Αποφάσισα να αφήσω τη δουλειά για λίγο, να ξεσκάσω..
- Ο. Θεέ μου. Δεν πρέπει να είστε καλά. Καθίστε. Πάρτε μια καρέκλα και καθίστε.
- Π. Μια χαρά είμαι. Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα. Οι δουλειές μπορούν να περιμένουν. Ίσως (μελαγχολικά..) και κάποιον άλλο δικηγόρο..
- Γ. Πέτρο. Τι είναι αυτά που λες. Κάθισε. Θα πιεις λίγο κρασί;
- Π. Πολύ. Σήμερα θα πιω πολύ. Θα ήθελα να θυμάμαι αυτή τη μέρα. Μέθυσος δικηγόρος αναλαμβάνει την υπόθεση της ζωής του και αφήνει τις ... άλλες να περιμένουν.
- Γ. Θα φας κάτι; Να παραγγείλουμε; (λίγο αμήχανα, λίγο με αγωνία)
- Π. Σήμερα δεν θα φάω. Μόνο θα πιω. Δεν δούλεψα για το φαγητό. Για το κρασί όμως έχω. Φτάνουν.
- Γ. Τι είναι αυτά που λες. Πάρε ότι θέλεις. Κρατώ λεφτά.
- Π. Κράτα τα. Εγώ είμαι περήφανος. Δεν θα δεχτώ κανένα κέρασμα. Δεν θέλω να φύγω με υποχρεώσεις.
- Γ. Τι υποχρεώσεις Πέτρο. Είμαστε φίλοι από παιδιά. Θα στενοχωρηθώ πολύ αν αρνηθείς.

- Π. Γιώργο, καλέ μου φίλε. Το ξέρω ότι με νοιάζεσαι.
Όμως σήμερα θα ήθελα να αποδώσω στο ακέραιο όσα οφείλω. Δεν θέλω κρατούμενα.
- Γ. Αύριο εσύ. Κι αν νιώθεις υποχρέωση και μεθαύριο.
- Π. Πήρα το γιατρό τηλέφωνο. Του είπα να μου πει. Έχω αυτό το δικαίωμα νομίζω.
- Γ. Τι σου είπε;
- Π. Πενήντα – πενήντα. Άκουσες φίλε Γιώργο. Πενήντα - πενήντα. Λες και παίζω ζάρια. Μια στραβή ζαριά και τέλος.
- Γ. Δεν είναι έτσι. Το πεπρωμένο δεν ξέρεις...
- Π. Οφηλία .. αν η ζαριά δεν είναι καλή προσπάθησε για τους πελάτες μας.
Το γραφείο μας δεν πρέπει να έχει δυσαρεστημένους πελάτες.
Το οφείλω αυτό στην μνήμη των γονιών μου.
- Ο. (κάτωχρη) Κ. Πέτρο μόνη μου... σας παρακαλώ (θυμωμένα δήθεν) πού είναι ο Πέτρος που γνώριζα;
- Π. Με είπες Πέτρο; Δεν είμαι πια ο κ. Πέτρος. Οφηλία ...
Ας είναι... Φαντάζομαι ότι εσείς τα ξέρατε ήδη τα αποτελέσματα.
Μη μου πεις όχι Γιώργο. Ο γιατρός είναι φίλος σου. Δεν μου είπατε.
Δεν έχει σημασία. Ούτως ή άλλως θα το μάθαινα. Κέρδισα λίγες ώρες ελπίδας.
- Γ. Το ήξερα. Πριν από λίγο το είπα και στην Οφηλία. Ο γιατρός μού είπε ότι θα στο έλεγε. Δεν μπορούσε κι αλλιώς.
Αλλά αυτό το χάσιμο. Η παραίτηση. Από σένα;
Δεν το περίμενα.
- Π. Σκεπτόμουν τι έκανα στη ζωή μου. Γιατί έτυχε σε μένα να αρρωστήσω...
Ίσως επειδή μου κλήρωσε. Ίσως επειδή το επεδίωκα. Δεν ξέρω.
Έπαψα να έχω στόχους... και η προσωπική μου ζωή.. ωραίο αστείο... απλά δεν υπάρχει.
- Ο. Είναι που είχατε τη δουλειά στο μυαλό σας.
- Π. Αυτό είναι πλάνη. Το αποκούμπι μου ήταν η δουλειά μου.
Μια φίλη μου, που της έλεγα ό,τι με άφηνε λειψό.

- Ο. Κύριε Πέτρο είστε ένας πολύ .. εσωτερικός άνθρωπος.
Πολλές γυναίκες φαντάζομαι θα ήθελαν να είχαν τη θέση της.
- Π. Δεν τους έκλεινα την πόρτα. Δεν μού κτύπησαν ποτέ το κουδούνι.
... Απλά.
Όταν το κτυπούσαν ήταν για το δικηγόρο Πέτρο Καρσιώτη.
- Ο. Ίσως δεν τους δίνετε το περιθώριο. Και σε μένα ποτέ δεν μου ανοίξατε την καρδιά σας. Τις λίγες φορές που φάγαμε μαζί.. πώς να το πω.. ήταν σαν να ήμουν ακόμα στη δουλειά.
- Π. Πριν με είπες Πέτρο. Τώρα πάλι ο πληθυντικός. Νομίζω καταλαβαίνεις.
Τι άλλο θα μπορούσαμε να συζητήσουμε..
- Γ. Ας τα αφήσουμε λίγο αυτά. Πέτρο τι σκέφτεσαι να κάνεις;
- Π. Δεν ξέρω. Ίσως να σταματήσω να δικηγорώ, ίσως και να συνεχίσω.
Δεν είμαι συγκεντρωμένος .. θα δείξει.
- Ο. Εγώ κ. Πέτρο θα είμαι κοντά σας. Θα δουλεύω και για σας, αν χρειαστεί.
Ειλικρινά όμως πιστεύω ότι δεν θα χρειαστεί.
- Π. Καλή μου ποτέ δεν ξέρεις. Κι εγώ τρομάζω όταν κοιτώ μέσα μου.
Δεν ξέρω αν είμαι τόσο δυνατός όσο νομίζεις.
- Γ. Είναι το σοκ της πρώτης στιγμής Πέτρο. Αύριο είμαι σίγουρος ότι θα το δεις αλλιώς.
Λένε ότι αυτό που μας φοβίζει περισσότερο είναι η αναμονή μιας αόρατης απειλής.
Όταν τη δούμε δεν τη φοβόμαστε τόσο.
- Π. Γιώργο εγώ στο έλεγα αυτό, έχεις καλή μνήμη απ' ότι βλέπω.
Δεν ξέρω αν μπορώ να το επιβεβαιώσω και με την περίπτωση μου.
Φοβάμαι Γιώργο , φοβάμαι.
- Γ. Το άγνωστο που μού έλεγες.. ή το γνωστό που μού λες τώρα..
- Π. Και τα δύο. Δεν ξέρω πιο περισσότερο. Δεν πρόλαβα να το σκεφτώ.
- Γ. Μαζί θα το δουλέψουμε. Θυμάσαι πόσες συζητήσεις έχουμε κάνει κατά καιρούς..
- Π. Τότε ήταν μια άσκηση. Τώρα έρχεται η ώρα της αλήθειας.
Δεν μπορεί να είναι ίδια η συζήτηση.

- Γ. Θυμάσαι τι μου έλεγες.. ότι αν ζούσαμε αιώνια θα τα κάναμε όλα.
- Π. Οι ασθένειες θα είχαν νόημα τότε; Οι ασθένειες...
Σκεφτείτε να ζούσε κάποιος με χίλια μύρια προβλήματα και να μην τέλειωναν ποτέ.
Να μην είχε λύτρωση στον άπαντα τον αιώνα. Αυτό κι αν είναι εφιάλτης.
- Γ. Βλέπεις; Έχουμε σκεφθεί την αιωνιότητα σαν αιώνια και απροβλημάτιστη.
Δεν χωράει στο μυαλό μας ότι θα μπορούσε να είναι ένα αιώνιο πρόβλημα.
- Π. Αυτό να το πάρω σαν παρηγοριά υποθέτω.
- Γ. Δεν ξέρω εγώ από αυτά. Ούτε να κρύβομαι ξέρω. Πρέπει όμως να παραδεχθείς ότι τόσο καιρό όμως που συζητούμε είναι λογικό οι σκέψεις μας λίγο να μοιάζουν.
- Π. Το δικό μου σώμα αρρώστησε όμως. Άρα δεν είμαστε ίδιοι.
- Γ. Αλλάζουν τα σώματά μας, αλλάζουν και οι σκέψεις μας.
(ελαφραίνοντας το ύφος του) Εσύ Οφηλία τι λες;
- Ο. Δηλαδή μου λέτε ότι αν είχα άλλα ..μαλλιά ας πούμε, θα είχα και άλλη σκέψη;
- Π. Καλά το πας. Ωστόσο θα ήθελα να συμπληρώσω ότι το χτένισμά σου, ας πούμε, δεν φτιάχνει μόνο τη δική σου σκέψη, φτιάχνει και τη δική μας.
- Γ. Οπότε Οφηλία την επόμενη φορά που θα χτενιστείς, οφείλεις να είσαι περισσότερο υποψιασμένη.
- Ο. Τι θα σας άρεσε πιο πολύ;
- Π. Εσύ διαλέγεις. Όπως και τα ρούχα σου, το σχήμα των γυαλιών σου, τα παπούτσια σου. Μεταφέρεις την άποψή σου..
- Γ. Και την εποχή σου, την κουλτούρα σου και την ματιά σου στα πράγματα.
- Π. Κυρίως την αγωνία σου να αρέσεις..
- Ο. Να αρέσω.. σε όλους.. σε μερικούς θέλω πιο πολύ, αλλά τα μάτια τους κοιτούν αλλού.

- Π. Οφηλία το ζητούμενο είναι να συμπίπτουν οι χρονισμοί σας. Δεν υπάρχει πιο καίριο γεγονός στο Σύμπαν από αυτό το συνταίριασμα.
- Ο. Τι να κάνω. Να τα βάλω με το Σύμπαν;
- Π. Όλοι μας καρτερούμε να ακούσουμε την ετυμολογία του. Αμέτοχοι γινόμαστε των αποφάσεών του .. ενώ θα έπρεπε να είμαστε εκεί, στο κέντρο των αποφάσεων.
- Ο. Αν κατάλαβα καλά το «πεπρωμένο» αρχίζει και ξεθωριάζει στο μυαλό σας.
- Π. Είπα έπρεπε. Δεν είπα ότι γίνεται.
- Γ. Κι όμως είσαι εδώ. Ευκαιρία να δείξεις τα κότσια σου.
- Ο. Κ. Πέτρο θέλουμε το παράδειγμά σας.
- Π. Μη με φορτίζετε άλλο. Δεν ξέρω που θα βγει. Για την ώρα δεν ξέρω τίποτα.
- Γ. Μισό κιλό κρασί είναι οι πιο κοντινές σου αποφάσεις.
- Ο. Α, ήρθαν και τα ψάρια.
- Γ. Αρχίστε.. όσο είναι ζεστά. Πέτρο κανείς δεν αντέχει μόνος.. μήτε το κρασί ακόμα.
Πάρε ένα ψάρι να το συνοδεύσεις τουλάχιστον.
- Π. Μην επιμένεις Γιώργο. Για σήμερα τις ξέρεις τις αποφάσεις μου. Πρέπει να πειθαρχήσω τη σκέψη μου στη νέα κατάσταση. Ας ξεκινήσω λοιπόν από το φαί.
- Γ. Δεν μου φαίνεται καλή ιδέα. Ένα σώμα αδύναμο, αύριο θα είναι πιθανόν κι ανυπάκουο. Αποφάσισε πρώτα πού θες να βαδίσεις και μετά ασχολήσου με τα χαλίκια του δρόμου.
- Π. Ωραία κύριε Γιώργο. Αρχίσαμε και τις νουθεσίες.
Δεν πήγαν χαμένα βλέπω τα σεμιναριακά μας συναπαντήματα.
- Ο. Θα σας ήθελα κι εγώ δυνατό. Ένα γραφείο πώς θα το βγάλω πέρα μόνη.
- Π. Εσύ είσαι νέα ακόμη Οφηλία και κυρίως υγιής.
Υποσχέσου μου ότι θα τα εκμεταλλευτείς και τα δύο.

- Ο. Γιατί αυτή η απαισιοδοξία κ. Πέτρο;
Γιατί βάζετε στο μυαλό σας τις μισές κακές πιθανότητες και όχι τις άλλες;
- Γ. Να σου πω εγώ που τον ξέρω. Θέλει να είναι πάντα νικητής. Οπότε σου λέει ή θα κερδίσω το στοίχημα και θα πεθάνω ή θα το χάσω και θα ζήσω.
- Π. Πάντα πίστευα ότι ο φίλος μου είναι έξυπνος. Αλλά τώρα ξεπέρασες και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες μου. Ίσως και να έχεις δίκιο. Πάντως μού άρεσε η τοποθέτησή σου. Και για να δεις ότι δεν τα βλέπω όλα μαύρα θα σου πω τούτο. Και στις δύο περιπτώσεις κερδισμένος. Ενώ θα μπορούσε να ήταν «όπως και να έχει χαμένος».
- Ο. Κ. Πέτρο (με έκδηλη πια αμηχανία) εκμεταλλευτείτε και το όνομά σας. Μπορεί στον Άγιο Πέτρο να μην πολυαρέσει η ιδέα ενός συνονόματου στο ίδιο σπίτι.
- Π. Δεν νομίζω καλή μου Οφηλία. Ξέρω κι άλλους Πέτρους αποδημήσαντες. Κι αυτό το τραπέζι... με τα ψάρια, θέλω να πω.. αν πίστευα στους συμβολισμούς.. δεν είναι και πολύ ευοίωνα.
- Γ. Σαχλαμάρες. Κάθε που έρχομαι εδώ, παραγγέλνω ψάρια. Είναι τα πιο φρέσκα της πόλης.
- Ο. Εγώ ποτέ δεν παίρνω. Είναι αρκετά τσουχτερά για το βαλάντιό μου.
- Π. Όπως και να χει. Εις υγεία. Γιώργο, Οφηλία σας αγαπώ. Είστε οι πιο κοντινοί μου άνθρωποι. Εις υγεία ... τι παράξενα επίκαιρο που ακούγεται σήμερα.
- Γ. Όταν το λες με τη καρδιά σου πιάνει. Δεν είναι κούφια ευχή. Τίποτα στο Σύμπαν δεν χάνεται.
(όλοι μαζί) Εις Υγεία.
- Γ. Τώρα πού θα πας Πέτρο;
- Π. Έλεγα σπίτι μου. Αλλά ξεμέθυστος δεν μπορώ.... Θα περπατήσω την πόλη. Θα γεμίσω το μυαλό μου εικόνες που να μην χωρά σκέψεις άλλες. Θα ήθελα να κουραστώ πολύ, από το περπάτημα να ξεπατωθώ... καλά δεν το είπα Οφηλία;

- Ο. Μια χαρά. Νομίζω ότι θα σας έκανε καλό.
- Γ. Θα ήθελες να σου κάνω παρέα; Να πάμε την Οφηλία σπίτι και να συνεχίσουμε;
- Π. Όχι Γιώργο. Προτιμώ να μη συζητώ. Ούτε καν με τον εαυτό μου. Πάρε την Οφηλία και πάτε το δρόμο σας. Άλλωστε εγώ ήρθα απρόσκλητος και χωρίς να το θέλω σας αναστάτωσα.
- Ο. Κ. Πέτρο μη το ξαναπείτε αυτό. Ούτως ή άλλως για σας λέγαμε.
- Π. Για την περίπτωση μου.... Θα ήμουν ευτυχής αν δεν ήσασταν τόσο παρηγορητικοί. Ξέρετε δεν μου αρέσουν να με λυπούνται.
- Γ. Κανείς δεν λυπάται κανένα.(δήθεν θυμωμένα) Ή μήπως νόμιζες ότι είσαι τόσο σημαντικός που να συζητούμε συνεχώς για σένα.
- Π. (χαμογελώντας) Χαίρομαι που τ' ακούω. Θα ήταν σίγουρα πολύ καταθλιπτικό.
- Γ. Πέτρο. Αν αλλάξεις γνώμη πάρε με τηλέφωνο. Θα είμαι σπίτι και θα βαριέμαι ούτως ή άλλως.
- Ο. Κι εγώ είμαι διαθέσιμη. Εκτός κι αν στους δύο τρίτος δεν χωράει.
- Π. Καλή μου Οφηλία.. (χαμογελώντας) αν έπρεπε να το πει κάποιος αυτό, αυτός είναι ο Γιώργος, όχι εσύ. Εντάξει, αυτό είναι χιούμορ.
- Γ. Πέτρο ξαναβρίσκεις τον εαυτό σου.. εγώ είμαι σίγουρος ότι θα μας βάλεις όλους κάτω. Μέσα σε λίγη ώρα είδα ότι άρχισες να γίνεσαι ο φίλος που ήξερα.
- Π. Με συγχωρείτε για τα μούτρα μου. Αλλά είναι σαν μού είπαν «ξέρεις θα δώσεις εξετάσεις». Όσο διαβασμένος και να είσαι ... σφίγγεσαι.
- Γ. Ξαναπαίρνεις το παιχνίδι στα χέρια σου.
- Π. Πενήντα τοις εκατό τώρα που το ξανασκέπτομαι δεν είναι και λίγο. Ούτε σπάνιο. Ακόμη και μέσα στην ημέρα. Μισές πιθανότητες έχει η μέρα, μισές και η νύχτα.
- Γ. Άντε να πληρώνουμε. Ο χρόνος είναι πολύτιμος.

Έχουμε δρόμο να κάνουμε. Το κρασί είναι κερασμένο. Από το κατάστημα.

Μη φαντασθείς εγώ μόνο τα ψάρια πλήρωσα.

- Π. Καλά, καλά. Την επόμενη φορά. Θα σας κεράσω εγώ. Οφηλία τα δυνατά σου. Δημιούργησα υποχρεώσεις τώρα.
- Ο. Μην ανησυχείτε κ. Πέτρο. Σήμερα πήρα δυνάμεις για μια βδομάδα.

(Φεύγουν προς την έξοδο)

- Π. Στο επανιδείν. Φίλοι μου καλοί. Νιώθω ήδη καλύτερα. Ο μισός μου εαυτός άρχισε να κερδίζει τον άλλο μισό που με στεναχώρησε. Πώς θα το λέγαμε αυτό Γιώργο;
- Γ. Τη σύγκρουση των δύο. Το συγκρουσιακό δύο. Καλά δεν το είπα;
- Π. Άριστα φίλε. Παίρνεις άριστα. Και να φύγω θα αφήσω εσένα πίσω.
- Ο. Αν βάλετε κι εμένα θα κάνουμε την οικεία Τριάδα.
- Π. Οφηλία.. (την αγκαλιάζει ο Πέτρος τρυφερά) χωρίς εσένα δεν θα μπορούσα να φανταστώ τη ζωή μου. Με αυτόν τον μαντράχαλο μόνο, θα ένιωθα σαν εγχειρίδιο σπουδών.
- Γ. Δεν έχω λόγια.. Οφηλία να σε συνοδέψω ως το σπίτι σου;
- Ο. Όχι κ. Γιώργο, ευχαριστώ. Θα πάω με τα πόδια. Το σπίτι μου είναι κοντά.
- Γ. Καλά, όπως θέλεις. Σ' ευχαριστώ για την παρέα. Δικηγόρε της συμφοράς. Γεια.
- Π. Γεια. Σ' ευχαριστώ για όλα.

(φεύγει ο Γιώργος)

- Π. Άντε να χωρίσουμε και εμείς. Οφηλία να προσέχεις τον εαυτό σου. Να θυμάσαι πόσο...
- Ο. Θα ήθελες Πέτρο να περπατήσουμε μαζί ως το σπίτι μου;
- Π. Μαζί; Μαζί. Πατί όχι. Ούτως ή άλλως δεν έχω να πάω κάπου συγκεκριμένα.

- Ο. Θα μου πιάσεις το χέρι; Θέλω κάπου να στηρίζομαι. Τα παπούτσια μου δεν με βοηθούν.
- Π. Το χέρι.. Οφηλία ήπιες μάλλον αρκετό κρασί.. αυτό το αιώνιο κρασί.
- Ο. Ένα ποτήρι Πέτρο. Ήμουν όμως ζαλισμένη πριν να πιω.
Ήθελα να σου μιλήσω, να σου πω την δική μου άποψη για την αιωνιότητα.
Άκου, λοιπόν και μη με διακόψεις. Αιωνιότητα.....
(με ύφος χαμένο) Όλο γι' αυτήν μιλούσες. Αιωνιότητα λοιπόν ξέρεις τι είναι Πέτρο... είναι όλα αυτά τα χρόνια που περίμενα. Μία κουβέντα σου.
Αιωνιότητα είναι που περίμενα να μου πεις μετά το φαγητό...
Οφηλία, αγάπη μου.. πάμε σπίτι... αιωνιότητα είναι (κομπιάζοντας) αυτά τα λίγα δευτερόλεπτα που μπόρεσα να σου πω ... αυτά που είπα...
- Π. Οφηλία. .. Πραγματικά δεν ξέρω τι να πω.
Έπρεπε να αρρωστήσω για να ακούσω αυτά τα λόγια.
Μα τότε η αρρώστια μου μοιάζει ευλογία.
Κι εγώ που τρόμαξα, όταν σε είδα στο τραπέζι με το Γιώργο.
Πιο πολύ κι από την αρρώστια μου. Αγαπημένη μου.....
Οφηλία είμαι ευτυχισμένος. Ευτυχισμένος... την πιο δύσκολη μέρα της ζωής μου.
Αγαπημένη μου, άρρωστος ήμουν πριν. Τώρα είμαι πιο καλά από ποτέ.
Γιατί δεν μού είπες...
- Ο. Σου είπα. Εσύ δεν κατάλαβες ποτέ. Άλλωστε μόνο τη δουλειά σου κοιτούσες.
Τι να έκανα; Δικογραφία τα συναισθήματα μου;
- Π. Και τώρα πώς; Θέλω να πω... πώς το αποφάσισες;
- Ο. Όταν άκουσα ότι είσαι άρρωστος έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου.
Η αιωνιότητα επισκέφτηκε την καρδιά μου και σήμανε συναγερμό..
- Π. Ξέρεις Οφηλία, σκέπτομαι να μεγαλώσω λίγο τη βόλτα μου.
Αντέχεις;
- Ο. Έχεις κάποια ιδέα καλή;

- Π. Να πάμε στο Φλοίσβο. Στη θάλασσα δίπλα. Θα ήθελα να μυρίσω θάλασσα.
- Ο. (Χαμογελώντας) Ψάρια φάγαμε. Ώρα να τα δούμε κιόλας.
- Π. Μην περιμένεις να δεις ψάρια.
Η θάλασσα πρέπει να έχει τα νεύρα της... αν κρίνω από τον αέρα που έχει.
- Ο. Ε, ας μην δούμε ψάρια. Δεν θα λέγαμε και τίποτα άλλωστε. Είναι κλειστοί τύποι κι αυτά.
- Π. Καλό. Ξέρεις, λένε ότι όταν είσαι κοντά σε κάποιον για μεγάλο διάστημα, αρχίζεις και μοιάζεις..
- Ο. Μπορεί. Εσύ θα το ήθελες;
- Π. Μάλλον.. Το έχω εξομολογηθεί στη θάλασσα πολλές φορές .. δεν θέλω παππά εξομολόγο. Προτιμώ τη θάλασσα. Που με νοιάζεται πιο πολύ.
- Ο. Γιατί το λες αυτό;
- Π. Γιατί την συναντώ όποτε θέλω. Δεν περιμένω να της πω. Και της μιλώ με τις ώρες.
Δίχως να κομπιάζω.
- Ο. Κι ο Θεός σε ακούει.
- Π. Είναι παντού. Αν τον πιστεύεις τον βρίσκεις.. και στη θάλασσα. Κυρίως εκεί.
Και στήνει το αυτί του στο διάλογο.
- Ο. Δεν ήξερα ότι ήσουν τόσο ρομαντικός.
- Π. Σε καμιά νομολογία από όσο ξέρω δεν το λέει.
- Ο. Να σου πω κάτι. Κι εγώ μιλώ στη θάλασσα. Όμως απαντήσεις δεν παίρνω.
Γι' αυτό πιάνω κι εγώ το τηλέφωνο και το ταράζω με την πολυλογία μου.
- Π. Ποιόν παίρνεις;
- Ο. Τις φίλες μου. Δύο έχω όλες κι όλες, μη νομίζεις. Πότε τη μια, πότε την άλλη.

- Π. Τους λες και για τη θάλασσα;
- Ο. Όχι.. αυτό το είπα μόνο σε σένα.
- Π. Ντρέπεσαι γι' αυτό;
- Ο. Δεν ξέρω. Δεν είναι οι άνθρωποι σαν κι εμάς. Καλό είναι να έχεις τα μυστικά σου.
- Π. Τώρα έπαψαν να είναι μυστικά.
- Ο. (χαμογελώντας) Έχω κι άλλα.
- Π. Δηλαδή;
- Ο. Μα αν στα πω δεν θα είναι μυστικά. Εσύ μόλις είπες..
- Π. Και συ το πίστεψες..
- Ο. Πάντα δίνω προσοχή σε ότι λες.
- Π. Αυτό το είχα καταλάβει. Το πήρα όμως για επαγγελματική ευσυνειδησία.
- Ο. Μαζί με τα ξερά...
- Π. Καλά... για πες μου (με ένα χάσιμο) Πιστεύεις ότι υπάρχει κάτι αιώνια..
- Ο. Μόνο στα λόγια των ερωτευμένων.
- Π. Έξω από αυτά;
- Ο. Η βλακεία των ανθρώπων. Δεν το είπα εγώ. Ο Αϊνστάιν το είπε.
- Π. Το είπε γιατί ήθελε να είναι καλυμμένος.
- Ο. Τι εννοείς;
- Π. Σου λέει και βλακεία να πω, επιβεβαιώνεται το ρητό μου.
- Ο. Τελικά, είσαι τέρας.
- Π. Βλακείες. Άφησα τόσα χρόνια να μού φύγουν μέσα από τα χέρια. Σε είχα δίπλα μου και φοβόμουν (παύση) μην και πάψω να σε έχω.
- Ο. Δεν φταις μόνο εσύ. Οι γυναίκες είναι πολύπλοκα όντα. Κανείς άντρας δεν δικαιούται να λέει ότι τις ξέρει.
- Π. Εσύ μου είπες πριν, ότι δεν κατάλαβα.

Ότι μού είπες με τον τρόπο σου και δεν κατάλαβα.

- Ο. Ναι, στο είπα. Βλέπεις δεν ήμουν κι εγώ σίγουρη αν έπρεπε...
- Π. Έπρεπε να αρρωστήσω. Βλέπεις πόσα λόγια μαζεύτηκαν και δεν εύρισκαν διέξοδο. Έπρεπε να τα τρομάξουμε.
- Ο. Ναι, είναι περίεργο. Αλλά το ίσιωμα μάς ζαλίζει πιο πολύ από τις στροφές.
Ο κίνδυνος μάς ξυπνάει.
- Π. Νιώθω σαν να τα είπα στη θάλασσα. Αυτή τη φορά όμως τα είπαμε μαζί.
- Ο. Και δεν φτάσαμε ακόμα.
- Π. (γελώντας) Σημασία έχει το ταξίδι.
(παύση)
- Π. Να σε ρωτήσω κάτι;
- Ο. Τι;
- Π. Όχι, ασ' το. Δεν πειράζει.
- Ο. Όπως θέλεις.
- Π. (μετανιώνοντας) Έχει να κάνει με τα μυστικά σου.
- Ο. (χαμογελώντας) Όχι. Προίκα δεν έχω.
- Π. (περιπαιχτικά) Ούτε καν ένα ξενοδοχείο στο Λαγονήσι;
- Ο. Α, ναι το .. ξενοδοχείο. Κι εγώ που νόμιζα ότι θα μού έλεγες για κάτι σοβαρό.
- Π. Τι θα έλεγες να μού το έδειχνες;
- Ο. Τώρα ξέρω γιατί δεν πας σε εξομολόγο..
- Π. Γιατί;
- Ο. Θα έχει βαρεθεί να σε συγχωρεί. Ενώ η θάλασσα...
- Π. Μην το λες. Και αυτή ταραίζεται κάπου – κάπου.
- Ο. Είναι όμως εχέμυθη και ξεχνά.

- Π. Δεν ξεχνά. Εδώ είναι το μυστικό. Κάθε που τη βλέπω, βγαίνουν οι γοργόνες της όλες έξω. Και με καλούν να πάω μαζί τους. Κάθε γοργόνα και γυναίκα.
- Ο. Αγάπησες ποτέ καμία;
- Π. Όλες και καμία. Ερωτεύθηκα τη γυναίκα που κουβαλούσαν. Αλλά ξέρεις.. Κάθε μία είχε κι από ένα κομμάτι της. Ποτέ ολόκληρη.
- Ο. Εγώ δεν είμαι γοργόνα;
- Π. Δεν ξέρω τι είσαι Οφηλία; Ξέρω ότι όταν σε φώναζα στη θάλασσα, θόλωνε το μυαλό μου. Και τα μάτια μου. Μέχρι να ξεκαθαρίσουν σε κατάπινε η θάλασσα.
- Ο. Τι εννοεί ο ποιητής;
- Π. Ότι ήσουν το άπιαστο. Ένα όνειρο αφεδιάλυτο.
- Ο. Όλα αυτά εγώ;
- Π. Πιστεύεις στην αιωνιότητα Οφηλία;
- Ο. Με ξαναρώτησες μήπως;
- Π. Ξέρω. Είμαι εμμονικός. Αλλά λυσσάω να βρω απαντήσεις. Άμα ...φύγω θα σε ξαναδώ ποτέ κάπου αλλού;
- Ο. Μυστικό.
- Π. (γυρνώντας το βλέμμα) Ένα ταξί.. Θες να μπορούμε;
- Ο. Ναι, αλλά θα πληρώσω εγώ.
- Π. Πώς σου ήρθε αυτό τώρα;
- Ο. Εσύ είπες ότι δεν είχες πάνω σου χρήματα.
- Π. Το είπα για τον Γιώργο.
- Ο. Για τον Γιώργο;
- Π. Μη γελάσεις. Αλλά θύμωσα όταν τον είδα μαζί σου. Με ζώσανε φίδια.
Αντέδρασα αψυχολόγητα, το ξέρω. Αλλά έτσι μου βγήκε τότε..
- Ο. Μην μού πεις ότι σκέφθηκες..
- Π. Ναι. Το σκέφθηκα.

- Ο. Κακό του κεφαλιού σου. Τώρα θα πληρώσεις για να μάθεις. Είχε δίκιο ο Αϊνστάιν.
- Π. Τον ξέρεις κι αυτόν;
- Ο. Κολλητός. ... (φωνάζει) Ταξι... (σταματά) Λαγονήσι.

(μετά από λίγο φθάνουν στο Ξενοδοχείο)

- Ο. Ωραίο ξενοδοχείο. Βλέπει και θάλασσα. Από την αμαρτία στην εξομολόγηση με τη μία.
- Π. Δεν ζητώ άφεση. Της μιλώ επειδή με καταλαβαίνει.
- Ο. Οι φίλες σου δεν...
- Π. Δεν τους μιλώ. Μόνο όσο θέλω. Δεν είμαι και βέβαιος ότι θέλουν να με ακούσουν.
- Ο. Σ' αυτό μπορεί και να έχεις δίκιο. Να σε ρωτήσω κάτι; Μην με παρεξηγήσεις όμως.. Μου το ορκίζεσαι;
- Π. Γιατί, είναι τόσο σοβαρή αυτή η ερώτηση;
- Ο. Ναι. Για μένα είναι.
- Π. Άφοβα. Ρώτα με ότι θες.
- Ο. (διστακτικά) Τώρα.. εννοώ που αρρώστησες λιγάκι... Μπορείς;
- Π. Δεν άκουσες τι είπε ο γιατρός; Πενήντα – πενήντα.
- Ο. Τι σχέση έχει αυτό;
- Π. Ο μισός μπορώ, ο άλλος μισός όχι. Θα κάνει ο μισός εαυτός μου που μπορεί.
Ο άλλος θα περιμένει.
- Ο. Ομολογώ ότι τέτοια απάντηση δεν την περίμενα να την ακούσω ποτέ.
- Π. Να σε ρωτήσω κι εγώ τώρα με τη σειρά μου;
- Ο. Σ' ακούω.
- Π. Πιστεύεις στην αιωνιότητα;
- Ο. Τελικά είσαι στ' αλήθεια εμμονικός.

Π. Πλάκα έκανα. Έλα.. ήρθε το ασανσέρ.

(φθάνουν στο δωμάτιο)

Π. Περάστε μεγαλειοτάτη... και υγιεστάτη (χαμηλόφωνα).

Ο. Σας ευχαριστώ μεγαλειότατε Πέτρο.

Π. Εδώ είναι το μικρό μου μεγάλο βασίλειο.

Ο. Το βασίλειο «κρεβάτι».

Π. Ελπίζω όχι του μεγάλου ύπνου.

Ο. Του αιώνιου εννοείς..

Π. Οφηλία είσαι η πιο έξυπνη γυναίκα που έχω συναντήσει.

Ο. Σήμερα;

Π. (γελώντας) Ναι. Σήμερα. Άλλωστε ο χρόνος μου κάνει για ένα απέραντο σήμερα.

Ο. Να χαρείς Πέτρο. Μη με τρελαίνεις άλλο. ..Έλα. Πλησίασε.

Π. (πλησιάζει και...) Θεέ μου. Ο παράδεισος μετακόμισε.
Χαιδεύω την πιο απαλή επιδερμίδα... την αιώνια απαλότητα.

Ο. (στην προσπάθεια να βγάλει το στήθδεσμο) Με βοηθάς να ξεκουμπώσει.. αν θες και μού λες μετά για την αιωνιότητα.

Π. Δεν είπα αιωνιότητα. Απαλότητα είπα.

Ο. Εμένα όμως με ενδιαφέρει η ..σκληρότητα.

Π. Είδες πώς έρχονται και ταιριάζουν τα αντίθετα;

Ο. Τα χέρια σου Πέτρο, είναι πολύ μαλακά. Του γραφιά τα χέρια.

Π. Προσαρμόζονται στην επιδερμίδα.

Ο. Άστα αυτά. Τα χέρια δεν αλλάζουν.

Π. Στα χέρια αποτυπώνεται η ψυχή μας.

Ο. Δεν γίνεται να είμαι η μόνη που στο είπε.

Π. Είσαι η μόνη που το άκουσα. Εντούτοις μπορεί να μού το έχουν ξαναπεί.

- Ο. Μέχρι χθες ούτε κουβέντα. Και τώρα όλες μαζεμένες. Τι να πω.
Π. Ας μην μιλάμε. Αυτήν την ώρα αρκεί μονάχα να κοιταζόμαστε.
Ο. Ενδεχομένως ούτε αυτό.
Π. Όταν σε οδηγεί το ένστικτο και συ υπακούς... ναι.. ούτε κι αυτό.
Ο. Πέτρο... (λιγωμένα)
Π. Σου είπα ότι το μισό μου μαζί σου κάνει για ολόκληρο.

(Η ώρα κύλησε .. ανομολόγητα)

(Την δεύτερη μέρα)

*(Ευπνά η Οφηλία και ψάχνει τον Πέτρο δίπλα της. Απουσιάζει.
Στη θέση του ένα σημείωμα)*

- Ο. Πέτρο.. *(τον φωνάζει χαμηλόφωνα)*
Κοιτάζει ένα σημείωμα...
«Πήρα τα δύο μου μισά και τα κουβάλησα στην τραπεζαρία. Σε περιμένω»
(κατεβαίνει...)
- Ο. Καλημέρα κύριε Προϊστάμενε. Ευτυχώς που σήμερα ξημέρωσε Κυριακή.
- Π. Εμείς την είπαμε έτσι. Για μια φορά στη ζωή μου αποφάσισα να την ονοματίσω εγώ την μέρα.
- Ο. Μα ούτως ή άλλως Κυριακή είναι.
- Π. Κάθισε. Σκεφτόμουν..
- Ο. Μην μου πεις πάλι την .. αιωνιότητα.
- Π. Ξέρεις υπάρχουν πολλές αιωνιότητες. Μια απ' αυτές την πέρασα χθες μαζί σου.
- Ο. Θεε να πεις ότι κρατά ακόμη.
- Π. Ελπίζω να μη συμβαίνει μόνο σε μένα.
- Ο. *(χαμογελώντας)* Όχι.
- Π. Δεν ξέρω αν είναι ίδια η δική σου με τη δική μου, παρ' όλα αυτά εγώ την λέω αιωνιότητα.
- Ο. Πού το πας ήθελα να ήξερα.
- Π. Σού έλεγα πριν.. ότι έρχονται στιγμές στη ζωή μας, που ο χρόνος κυλά διαφορετικά. Χθες συνειδητοποίησα πόσο πολύτιμη είναι η κάθε μέρα. Είπα λοιπόν στοπ.
Αυτή η μέρα θα είναι δική μου. Η Κυριακή είναι του Κυρίου. Πολλές

Κυριακές η Χάρη του. Αυτή θα είναι η Κυριακή του Πέτρου. Μία για μένα. Θέλω να πιστεύω ότι το αξίζω.

- Ο. Αν ήταν καθημερινή...
- Π. Θα ήταν δική μου. Ναι, για μια μέρα το γραφείο του κ. Πέτρου Καρσιώτη θα υπερασπιζόταν το δικαίωμα της μεσοβδόμαδης Κυριακής.
- Ο. Εγώ είμαι η αιτία κύριε Πέτρο μας;
- Π. Εσύ είσαι που την έκανες Κυριακή.
- Ο. Σου θυμίζω «αργία» ... θες να πεις.
- Π. Μου θυμίζεις ότι πρέπει να ζω... (μελαγχολικά) όσο προλαβαίνω τουλάχιστον.
- Ο. Σε παρακαλώ μην το ξαναπείς αυτό. Μόλις μου είπες ότι ήμουν για σένα μια αιωνιότητα. Υπάρχει «προλαβαίνω» σε μια αιωνιότητα;
- Π. Καλή μου, αγαπημένη μου Οφηλία. Όχι, δεν υπάρχει.
- Ο. Άντε και έχω μια πείνα.. Η καλή μέρα από το πρωινό της φαίνεται..
- Π. Αιώνια γυναίκα. Σε αγαπώ που ζεις. Σε βλέπω να λάμπεις και ονειρεύομαι με ανοιχτά μάτια.
- Ο. Φάε τώρα να στυλωθείς. Σε θέλω δυνατό.
- Π. Μην ανησυχείς για μένα. Θέλω να σε βλέπω να τρως. Να πεινάς για ζωή και να μη χορταίνεις.
- Ο. Τρώγε. Σε θέλω για πολύ. Να με κάνεις να νιώθω γυναίκα, όπως ποτέ πριν.
Σε έχω ανάγκη να με βλέπεις και να μου μιλάς.
- Π. Αγαπημένη μου.
- Ο. Αιώνιε Πέτρο..
- Π. Σ' ευχαριστώ. Από το «αξιομνημόνευτε» πολύ καλύτερο.
- Ο. Τελικά είσαι αδιόρθωτος. Πρωινό ήρθα να φάω, κόλλυβα μου σερβίρεις.
- Π. Αυτό αποκλείεται. Παχαίνουν και εγώ σε θέλω αιώνια λεπτή
- Ο. Α, μπράβο. Τρώγε.

(μετά το πρωινό)

- Ο. Τι θα έλεγες να περπατήσουμε στην παραλία. Μια που δεν έγινε χθες.
- Π. Αυτή τη φορά θα πληρώσεις εσύ το ..ταξί.
- Ο. Σε είδος;
- Π. Αν είμαι εγώ ο ταξιτζής. Κανένα πρόβλημα.
- Ο. Να σε ρωτήσω κάτι; Τώρα που το σκέπτομαι, χθες πώς και πήραμε ταξί; Μου είχες πει ..
- Π. Δεν έχω κάτι.. με τα ταξί. Προτιμώ όμως τα λεωφορεία. Μου αρέσει να παρατηρώ τους ανθρώπους. Είναι το μεγάλο σχολείο της σκέψης μου.
- Ο. Α, μάλιστα. Ενώ στο ταξί, ας πούμε, άντε να δεις καμιά Οφηλία.
- Π. Αν την έβλεπα θα έπαιρνα μόνιμα ταξί. Στην πραγματικότητα όμως συναντώ μόνο κάποιους οδηγούς που μου παίρνουν το κεφάλι με τη φλυαρία τους ή τη μουσική τους.
- Ο. Καλά κύριε Πέτρο. Δεκτή η συγγνώμη σας
- Π. Έκανα κάτι που έπρεπε να ζητήσω συγγνώμη;
- Ο. Τόσα χρόνια αν θέλατε μια Οφηλία δίπλα σας, θα μπορούσατε απλά να της το ζητήσετε. Δεν το κάνατε.
- Π. Συγγνώμη Οφηλία. Το εννοώ. Συγγνώμη.
- (σκύβει και τη φιλά)
- Ο. Φθάσαμε. Στην μεγάλη σου φίλη. Που ξέρει όσα καμιά.
- Π. Τώρα με βλέπει μαζί σου.
- Ο. Θα πάψεις να της λες;
- Π. Δεν γίνεται αυτό. Της έχω ορκισθεί αιώνια να της λέω.
- Ο. Περισσότερα απ' ότι σε μένα;
- Π. Δεν είναι όλα που θα ήθελες να τα ξέρεις. Αυτά θα της λέω.

- Ο. Δεν φοβάσαι μήπως και μου τα αποκαλύψεις;
- Π. Γι' αυτό τη λένε θάλασσα. Δεν προλαβαίνεις να ακούσεις τι λέει και απλώνεται ωκεανός.
- Ο. Θα της λέω και εγώ τότε.
- Π. Αν φύγω να της λες συνέχεια. Υποψιάζομαι ότι μεταφέρει μηνύματα που αλλιώς δεν φτάνουν.. Θα την περιμένω. Να μου πει για σένα.
- Ο. Πολύ μεγάλη ιδέα έχετε για τον εαυτό σας κύριε Πέτρο μας. Εγώ θα λέω για άλλον τότε.
- Π. Έτσι που θα περιμένω πολύ δεν θα με νοιάζει. Θα σκέφτομαι.. την επόμενη φορά.. ίσως..
- Ο. Αγαπημένε μου. Δεν νομίζω ότι είσαι του κόσμου τούτου.
- Π. Μύρισε ήδη η σάρκα μου θες να πεις;
- Ο. Ευωδίασε Πέτρο... Πέτρο μου.

(φιλιούνται με πάθος)

(Την τρίτη μέρα)

(Ο Πέτρος στο γραφείο. Η Οφηλία στη θέση της. Κτυπά τηλέφωνο)

- Ο. Κ. Καρσιώτη στη γραμμή 1. Σας θέλει η κυρία Παύλου.
- Π. Καλημέρα σας κ. Παύλου..... Θα συναντηθούμε αύριο στα Δικαστήρια. ...
Να είστε εκεί κατά τις 10.
- Ο. Η κ. Παύλου. Ωραία κυρία. Σε λίγο που θα έχει και το διαζύγιο στα χέρια της.. ποιος την πιάνει..
- Π. Γιατί πριν, ας πούμε, ποιος την έπιανε;
- Ο. Καλά το είχα καταλάβει. Μη μου πεις ότι στην έπεσε και σένα..
- Π. Εμένα; Δεν νομίζω. Αλλά με σας τις γυναίκες κανείς ποτέ δεν είναι σίγουρος..
- Ο. Ενώ με σας.. Ας είναι καλά η θάλασσα.
- Π. *(δήθεν αυστηρά)* Οφηλία.. καφέ. Αν πάρει ο Γιώργος πες ότι λείπω. Πες ότι πετάχτηκα μέχρι το εφετείο. Δεν αντέχω τις ερωτήσεις του τώρα..
- Ο. Ποιες ερωτήσεις του δεν αντέχεις..
- Π. Γενικά. Τι κάνατε.. τη συνόδευες ως το σπίτι.. ξέρω εγώ τι μπορεί να ρωτήσει..
- Ο. Θα του πεις πόσο χαρούμενος νιώθεις.. και πόσο χαρούμενος ένιωθες χθες..
- Π. Δεν είναι να το λέμε σε όλους.
- Ο. Ο Γιώργος είναι ο πιο καλός σου φίλος.. αν δεν το πεις σε κείνον, τότε σε ποιόν;
- Π. Θα του το πω. Όταν νιώθω έτοιμος.
- Ο. Δεν σε καταλαβαίνω. Ντρέπεσαι για τα αισθήματά σου;
- Π. Για το μόνο που μπορώ να είμαι υπερήφανος..

- Ο. Τότε;
- Π. Δεν καταλαβαίνεις Οφηλία. Μπορεί και να του έκανα κακό.
- Ο. Εννοείς ότι εννοώ;
- Π. Οφηλία φοβάμαι.. ότι είναι κι αυτός ερωτευμένος..
- Ο.
- Π. Δεν λες τίποτα;
- Ο. Να σημειώσω για την κ. Παύλου. Της είπες στις 10...
- Π. Ας περιμένει η κ. Παύλου. Δεν νομίζω ότι θα αλλάξει και τίποτα στη ζωή της.
- Ο. Τι να πω.. Δεν ξέρω τι να πω. Αν έχεις δίκιο..
- Π. Γυναίκα είσαι. Νομίζω ότι το έχεις καταλάβει, αλλά δεν το παραδέχεσαι.
- Ο. Φοβάμαι πως έχεις δίκιο.
- Π. Θεέ μου. Όταν ήμουν νέος είχα βρεθεί στην ίδια θέση. Ερωτεύθηκα το κορίτσι του καλύτερού μου φίλου.
- Ο. Τι έκανες;
- Π. Είπα.. αυτόν διάλεξε. Εσύ δεν έχεις δουλειά εδώ.
- Ο. Και αποσύρθηκες..
- Π. Στο μισό κομμάτι του εαυτού μου που μισούσα. Στον ορθολογιστή εαυτό μου.
- Ο. Δεν είχες επιλογή.
- Π. Μου συνέβη και άλλη φορά..
- Ο. Θα αρχίσω να πιστεύω στην μοίρα.
- Π. Αυτή η κακούργα. Παίζει στις πλάτες μας..
- Ο. Και αποσύρθηκες...
- Π. Όχι.. πανάθεμά με, όχι. Του την πήρα. Την διεκδίκησα με όλες μου τις δυνάμεις και του την πήρα. Τον έχασα από φίλο.. την έχασα και εκείνη.. Έφυγε μετά από δύο μήνες.
- Ο. Σε άλλαξε;

- Π. Σαν ένα πουκάμισο. Μου άφησε δώρο την πίκρα μου για την προδοσία..
- Ο. Δεν έκανες καμιά προδοσία.
Αν έφυγε τόσο εύκολα από σένα, το ίδιο θα έκανε και με κείνον.
- Π. Πώς το ξέρεις;
- Ο. Δεν το ξέρω.
- Π. Ούτε εγώ το ήξερα. Και να τώρα που μπαίνω εγώ στη θέση του μπροστάρη.
Και ο καλύτερος φίλος μου απέναντι. Να πρέπει να κάνει τον ευτυχημένο..
- Ο. Κάποια στιγμή όμως θα το μάθει.
- Π. Κάποια στιγμή θα πεθάνουμε όλοι... Μέχρι τότε όμως...

(σιωπή)

(το ίδιο απόγευμα)

(μπροστά στην τηλεόραση,

ο Πέτρος παρακολουθεί ένα ζευγάρι που διαπληκτίζεται)

- A. Δικαιούμαι να ξέρω. Με ποιόν ήσουν; Όλη μέρα σε αναζητούσα.
Μού είχες πει ότι θα έμενες σπίτι.
- B. Όπου θέλω ήμουν. Με ποιο δικαίωμα αυτή η ανάκριση;
- A. Όστε έτσι. Αναρωτιέσαι με ποιο δικαίωμα. Σαν να με γνώρισες χθες.
Σαν να ήμουν κάποιος ξένος. Αν έτσι νομίζεις, παίρνω το καπελάκι μου και φεύγω τώρα.
- B. Στο καλό..
- A. Δύο κουβέντες και αυτές σκληρές. Αυτή είναι η απάντησή σου. Ας πρόσεχα.
Δεν φταις εσύ. Φταίω ε...

(πιάνει στα χέρια του το κοντρόλ και την κλείνει)

- Π. Μπούρδες. Η επανάληψη της επανάληψης, ω επανάληψη. Ήθελα να ήξερα ποιος γράφει τέτοια σενάρια. Περιμένεις να ακούσεις κάτι καινούργιο και βαριέσαι .. μέχρι και να την κλείσεις. Και παίζει,

παίζει... σαν να έχουν ενδιαφέρον αυτά που λέει..

(παύση)

Για σκέψου, άρχισα να κάνω και κριτική. Μέχρι προχθές ούτε λέξη δεν θα χαλάλιζα.

Λες να είναι η αρρώστια.. μπα δεν νομίζω.. Ίσως ... που έχω ώρες να την ακούσω.

Να της τηλεφωνούσα; Λες να γινόμεουν φορτικός; Αν περιμένει πάλι και εγώ δεν.. αδιάφορος δεν είμαι και το ξέρει.. (σκεπτικός) .. Όμως κ. Πέτρο η γυναίκα του Καίσαρα πρέπει και να το δείχνει.. Θα τηλεφωνήσω και ότι ήθελε προκύψει..

(παίρνει το ακουστικό στα χέρια και σχηματίζει το νούμερο)

(μια φωνή αντρική απαντά στην άλλη γραμμή)

Θ. Εμπρός..

Π. (παγωμένα) Με συγχωρείτε. Ήθελα την κ. Οφηλία. Είναι εκεί;

Θ. Εδώ είναι. Μισό λεπτό. Οφηλία (δυνατά). Ένας κύριος... Το όνομα σας;

Π. (κομπιάζοντας) Πέτρος.

Θ. Ο κύριος Πέτρος.

Ο. Καλησπέρα. Συμβαίνει κάτι κύριε Πέτρο;

Π. Όχι, όχι. Ήθελα να σας ρωτήσω κάτι για τη δουλειά. Αλλά, δεν πειράζει. Αύριο..

Ο. Αύριο .. Αν είναι κάτι επείγον να έρθω νωρίτερα.

Π. Όχι, όχι (σβησμένα). Τα λέμε αύριο.

(κλείνει το τηλέφωνο)

Π. Θεέ μου. Τι κεραμίδα ήταν αυτή. .. (μονολογώντας) .. Συμβαίνει κάτι κ. Πέτρο; ...Ε, ναι κυρία μου συμβαίνει. Μέχρι αύριο θα συμβαίνει πιο πολύ.

Στάσου Πέτρο.. ήρεμα.. Θα μπορούσε να είναι κάποιος γνωστός.. τι γνωστός να σηκώνει το τηλέφωνο... θα μπορούσε να είναι στην κουζίνα..

να του είπε να το σηκώσει.. ναι, αλλά

τέτοια ώρα.. για κάτσε.. τι έχει η ώρα;
Ζηλεύουμε κ Πέτρο; Δεν είναι δυνατόν. Πόσα χρόνια είχα να το νιώσω αυτό; Ξαναμωραίνεσαι Πέτροσο, πάρ' το χαμπάρι. Ε, και λοιπόν ξαναμωραίνομαι.

Ε, και λοιπόν ζηλεύω ξανά.. όπως τότε.. που κοίταζα το χρόνο από κάτω προς τα πάνω.. τρομάρα μου. Το θέμα είναι τι κάνουμε τώρα... Έτσι μου έρχεται να ξαναπάρω.. και αν θυμώσει.. αν μου το κλείσει κατάμουτρα...

Θεέ μου αυτό είναι χειρότερο κι απ' την αρρώστια μου. Δεν μπορεί. Δεν μπορώ μέσα σ' αυτό το κολασμένο σπίτι.. Θα πάω .. οπουδήποτε.. Έξω από την Κόλαση..και οπουδήποτε.

(φοράει βιαστικά το μπουφάν, ανοίγει την πόρτα και βγαίνει έξω)

- Π. Πόσο σκοτεινή μπορεί να είναι μια νύχτα.. και εγώ περίμενα να φωτίσει τις σκέψεις μου..... Θα πάω να πιω ένα ποτό. ο απελπισμένος που το έριξε στο ποτό.. (πικρά) ..παραγωγή «παραμάουντ πίκτσερς» (παύση) ... τρομάρα σου ήθελες να το παίξεις και σπουδαίος.
Ο εραστής της πλάκας.. ο εραστής της συμφοράς.. που τον βρήκε.. παράξενα που παίζει ο χρόνος. Μέσα σε μια στιγμή η ευτυχία γίνεται δυστυχία, η δυστυχία .. γίνεται πιο δυστυχία. Ωραία ταινία.. αισιόδοξη..
θα μου πεις γιατί να εύρισκαν καλύτερο σενάριο.. σε μένα.. τον ξοφλημένο.

(περπατώντας με τις σκέψεις του, κτυπά το κινητό του)

- Π. (Κοιτάζοντας) Η Οφηλία.. (το ανοίγει νευρικά) Οφηλία εσύ;
Ο. Εγώ.
Π. Συμβαίνει κάτι;
Ο. Εσύ θα μου πεις. Σε ξέρω. Τόσα χρόνια σε έμαθα. Πήρα στο σπίτι.. δεν το σήκωσες..
Π. Είπα να περπατήσω, λίγο.
Ο. Πού είσαι τώρα. Να έρθω κι εγώ.
Π. Είναι αργά Οφηλία. Μην σε αναστατώνω άδικα..

- Ο. Ξέρω τι σκέφτεσαι. Ξέρω ότι αν δεν σε δω δεν πρόκειται να κοιμηθείς.
Πες μου που είσαι;
- Π. (κομπιάζοντας) Σχεδόν έξω από το σπίτι σου.
- Ο. Ήμουν σίγουρη. Ε, λοιπόν δεν θα βγω. Θα έρθεις εσύ εδώ.
- Π. Στο σπίτι σου; Ίσως δεν είναι σωστό.. Είσαι μόνη;
- Ο. Τώρα ναι.
- Π. Εντάξει, έρχομαι.

(μετά από λίγο)

- Ο. Πέρνα. Σε περίμενα..
- Π. Οφηλία είσαι μόνη;
- Ο. Με ξαναρώτησες και σου απάντησα.
- Π. Ναι.. με συγχωρείς.. και για τα χάλια που έχω.. ξέρεις δεν ήμουν προετοιμασμένος για επισκέψεις.
- Ο. Κάθε μέρα σε βλέπω με τα καλά σου. Είχα την περιέργεια να δω πώς κυκλοφορείς σπίτι σου.
- Π. Μα εδώ δεν είναι σπίτι μου..
- Ο. Είναι το δικό μου. Αν σου αρέσει θα μπορούσαμε να συγκατοικήσουμε..
- Π. Πώς είπες;
- Ο. Αν σου αρέσει. Δεν είναι υποχρεωτικό. Είπα αν..
- Π. Δεν ξέρω τι να πω..
- Ο. Τίποτα μην πεις. Μόνο σε παρακαλώ πέρνα μέσα γιατί εδώ στην πόρτα με έφαγε η υγρασία..
- Π. Ευχαριστώ.
- Ο. Βολέψου. Εδώ σ' αυτό το σαλόνι περνά τις περισσότερες ώρες μου. Από εδώ η κούκλα μου Η Μελένια. Την είχα από μικρή. Μόνο αυτή μου απέμεινε πιστή.

- Π. Α, ωραία κούκλα.
- Ο. Δεν είναι ωραία, αλλά εμένα μου θυμίζει την μικρή Οφηλία, που έπαιζε με τις κούκλες της.
- Π. Εγώ δυστυχώς δεν έχω κάτι από την παιδική μου ηλικία..
- Ο. Πότε μεγάλωσες;
- Π. Ναι,.. σωστά. Πότε μεγάλωσα;
- Ο. Θα ήθελες ένα κρασί; Έχω ένα μπουκάλι στο ψυγείο.
- Π. Όσο γι' αυτό είπαμε. Μου φτάνουν να το πληρώσω..
- Ο. Βλέπω ξαναβρίσκεις το κέφι σου. Γιατί στο τηλέφωνο δεν σε άκουσα καλά.
- Π. Ναι, δεν ήμουν. Είχα και λίγο πονοκέφαλο..
- Ο. Μάλλον θα σου πέρασε τότε.. αν και πιστεύω ότι δεν ήταν αυτό..
- Π. Μου έρχονται και κάτι στενάχωρες σκέψεις, ξέρεις με την αρρώστια μου.
- Ο. Ούτε αυτό πιστεύω ότι έφταιγε..
- Π. Τι θες να πεις..
- Ο. Αν δεν με ρωτήσεις τι να πω..
- Π. Τι θέλεις να σε ρωτήσω;
- Ο. Δεν είμαι αφελής Πέτρο. Ούτε και εσύ είσαι.
- Π. Δεν θέλω να ρωτήσω.
- Ο. Ωραία, αφού δεν θέλεις, θα βάλω στο δισάκι μου ένα ακόμη μυστικό.
- Π. Οφηλία σ' αγαπώ.
- Ο. Και εγώ σ' αγαπώ Πέτρο.. ειδάλλως δεν θα σ' έψαχνα νυχτιάτικα..
- Π. Οφηλία, αισθάνομαι ξανά ένα ηλίθιο νεαρούδι..
- Ο. Γιατί ξανά.. αφού ποτέ δεν μεγάλωσες..
- Π. Καλά κράτα το «ηλίθιο» τότε..
- Ο. Ηλίθιος που με ερωτεύτηκες; Ευχαριστώ κύριε Πέτρο.

- Π. Όσο πάει γίνομαι και πιο ηλίθιος...
- Ο. Πάει να πει πιο ερωτευμένος..
- Π. Δεν σκέπτομαι τίποτα άλλο, εκτός από σένα.
- Ο. (χαμογελώντας) ... και την προίκα μου να υποθέσω..
- Π. (χαμογελώντας) ναι ..το ξενοδοχείο..
- Ο. Σήμερα το κάνω ανακαίνιση. Όταν τελειώσει θα σου πω..
- Π. Κατάλαβα. Το κρασί όμως θα το πιω. Λεφτά υπάρχουν.
(γέλια)

(Την τέταρτη μέρα στο γραφείο)

(κτυπάει το κουδούνι)

- Π. Οφηλία άνοιξε.
- Ο. Καλημέρα κ. Γιώργο. Πως και τόσο πρωί σήμερα;
- Γ. Είπα να περάσω να σας δω. Φίλοι που δεν βλέπονται..
- Π. Έλα βρε Γιώργο. Όχι και δεν βλέπονται..
- Γ. Ας μην ερχόμουν εγώ και θα έβλεπες..
- Π. Έλα παραπονιάρη κάθισε. Έχεις πει καφέ;
- Γ. Δύο μέχρι τώρα. Μπάστα. Θα ανεβάσουμε και καμιά πίεση..
- Ο. Δεν θυμάμαι να μας είχατε πει για πρόβλημα με την πίεση κ. Γιώργο..
- Γ. Δόξα ο Κύριος δεν έχω. Καλό όμως είναι να προσέχουμε..
- Π. Δεν βαριέσαι Γιώργο και εγώ που πρόσεχα..
- Γ. Περί αυτού πρόκειται. Έρχομαι από το γιατρό. Μου είπε να πας αύριο το απόγευμα να σου κάνουν κάποιες επιπλέον εξετάσεις..
- Π. Και γιατί δεν με πήραν εμένα να μου το πουν;
- Γ. Θα σε έπαιρνε.. αλλά πίναμε καφέ μαζί –τον δεύτερο που σας έλεγα- και του είπα ότι θα περνούσα από εδώ, οπότε δεν θα χρειαζόταν να σε πάρει..
- Π. Αν είναι έτσι καλά έκανες. Να τα πούμε και λιγάκι..
- Γ. Δεν έχω και πολύ χρόνο στη διάθεση μου, αλλά με τους φίλους αξίζει κανείς να διαθέτει έστω και αυτόν τον λίγο..
- Π. Σε ευχαριστώ.
- Γ. Εγώ σε ευχαριστώ, που τα λέμε, που υπάρχουν..
- Π. Για όσο υπάρχω..
- Γ. Αρχίσαμε πάλι τις βλακειές..
- Π. Και για όσο υπάρχουν.. σου ακούγεται καλύτερο τώρα;

- Γ. Ας' το. Μου έφτιαξες τη μέρα.. τελοσπάντων.. όσο υπάρχουμε.
- Π. Και θα υπάρχουμε για πολύ, σου το υπόσχομαι..
- Γ. Μπα, μπα από πού αυτή η αισιοδοξία ξαφνικά;
- Π. Σε είδα λίγο πεσμένο ξαφνικά..
- Γ. Τελικά δεν παίζεσαι με τίποτα..
- Π. Δεν ξέρω. Αλλά ακόμα και ο εαυτός μου με εκπλήσσει μερικές φορές.
Εκεί που θα περίμενα να με πάρει από κάτω.. ξαφνικά νιώθω καλύτερα..
- Γ. Η συνειδητοποίηση της απειλής που λέγαμε.. στη θέση της αόρατης;
- Π. Δεν ξέρω αν έχω συνειδητοποιήσει κάτι ή εσκεμμένα το περιγελώ.. ούτε πριν ένιωθα κάτι συγκεκριμένα.. ίσως μια συγκαλυμμένη απαισιοδοξία..
- Γ. Η αόρατη απειλή που είπαμε πριν..
- Π. Αυτό είναι Γιώργο; Κάποτε σκέπτομαι ότι μπορεί και να ηδονίζομαι στην επέλαση κάποιας απειλής.. σαν ο φόβος μου να ζητεί επιβεβαίωση..
- Γ. Έχει κάποιος πολλές ευκαιρίες για να φοβάται καθημερινά.. γιατί να ψάχνει κι άλλες;
- Π. Δεν ψάχνει. Ο φόβος είναι μέσα του και θέλει να εκφραστεί με τρόπο που να αξίζει τον κόπο. Όχι για τιποτένια πράγματα. Εγώ σέβομαι τον φόβο. Ναι αυτή είναι η κατάλληλη λέξη. Τον σέβομαι.
- Γ. Σκέφτηκες ποτέ ότι μπορεί να αρρώστησες, επειδή τον προσκάλεσες; Τον φόβο σου εννοώ;
- Π. Γιώργο είσαι μέσα στη σκέψη μου. Ναι μου πέρασε από το μυαλό. Αλλά για σκέψου. Μια τέτοια τοποθέτηση, αν ισχύει, είναι εκπληκτική.
- Γ. Εννοείς;
- Π. Αν βρω τον τρόπο που προκάλεσα αυτή την πρόσκληση, ίσως να έχω και τον τρόπο να τον ξεπροβοδίσω..

- Γ. Θέλει κουράγιο αυτή η σκέψη..
- Π. Γιατί όχι. Τόσος κόπος για κάτι που με έφθειρε.. αξίζει άλλος τόσος και πολύ παραπάνω για κάτι που θα με φτιάχνει πάλι ζωντανό.
- Γ. Ξέρεις από πού να αρχίσεις;
- Π. Νομίζω πως ναι.
- Γ. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Κάτι πιο χειροπιαστό;
- Π. Είναι νωρίς ακόμη. Είμαι στα πρώτα μου πειράματα.
- Γ. Σε ξέρω χρόνια Πέτρο. Ξέρω τις αδυναμίες σου. Καιρός να μου μάθεις τη δύναμη σου.
- Π. Φίλε Γιώργο. Είμαι πιο δυνατός από ποτέ. Εδώ που έφτασα .. εννοώ που έχασα την υγεία μου, τι άλλο μπορώ να περιμένω, από το να την βρω ξανά.
- Γ. Εγώ είπα ότι θα μας βάλεις όλους κάτω.
- Π. Δεν έχω τέτοιες βλέψεις. Άλλωστε μπορεί και να ήταν στενάχωρο κάτι τέτοιο.
- Γ. Λένε ότι η ζωή είναι γλυκιά.
- Π. Και το γαλακτομπούρεκο είναι γλυκό, αλλά αν φας όλο το ταψί θα σε λιγώσει.
- Γ. Εντάξει. Πάσο. Θα το θυμάμαι αυτό. Πρέπει να πηγαίνω τώρα. Διάλειμμα τέλος. Μην ξεχάσεις το ραντεβού.
- Π. Μην ανησυχείς. Έχω την Οφηλία που μου τα θυμίζει όλα.
- Γ. Χρυσή κοπέλα.
- Π. Άψογη. Αν δεν την είχα θα το είχα κλείσει το γραφείο προ πολλού.
- Γ. Να σε ρωτήσω κάτι;
- Π. Συγγνώμη Γιώργο, αλλά αν δεν σε πειράζει τα λέμε κάποια άλλη στιγμή.
Πρέπει να κάνω κάποια τηλεφωνήματα επείγοντως ..
- Γ. Εντάξει. Χάρηκα που τα είπαμε. Αριβεντέρτσι.
- Ο. Γειά σας κ. Γιώργο. Καλή συνέχεια.

- Γ. Μην ξεχάσεις το ραντεβού στο γιατρό. Αύριο το απόγευμα.
(φεύγει ο Γιώργος)
- Π. Ήρθε να με δει.. Τα λόγια του ήταν εδώ και οι σκέψεις του αλλού. Υποπτεύομαι τι ήταν αυτό που ήθελε να ρωτήσει.
- Ο. Πέτρο τι φταίω εγώ γι' αυτό.
- Π. Κανείς δεν φταίει καλή μου. Κανείς.. Στη δουλειά μας τώρα.
- Ο. Μην ξεχάσω. Πήρε ο κ. Κουτρομπής, ξέρεις εσύ μου είπε.
- Π. Ο κ. Κουτρομπής. Θέλει να μηνύσει το Δημόσιο, που του έκοψε κάτι αναδρομικά.
- Ο. Μόνος του;
- Π. Θέλει κι εμένα παρέα. Ξέρω γω. Θα το δούμε του είπα. Δαβίδ εναντίον Γολιάθ.
Ποιος είπε ότι δεν πιστεύουμε στους μύθους; Είναι ολοζώντανοι μέσα μας.
- Ο. Έτσι πορεύεται ο άνθρωπος Πέτρο. Με ψέματα.. αλλά ξέρεις πολλά απ' αυτά είναι πιο αληθινά κι από τις αλήθειες.
- Π. Πόσο δίκιο έχεις Οφηλία..
- Ο. Μην ξεχαστείς για αύριο και κλείσεις κανένα ραντεβού. Είναι οι εξετάσεις σου..
- Π. Γι' αυτό σε έχω Οφηλία. Για να μην ξεχνιέμαι.. αλλά και για να ξεχνιέμαι.. κάπου- κάπου.
- Ο. Τελευταία όλο και συχνότερα ..
- Π. Βιάζομαι να κάνω τα ψεύτικα αληθινά φαίνεται..
- Ο. (αλλάζει κουβέντα) Τα λουλούδια στο βάζο θέλουν αλλαγή. Μπαγιάτεψαν.
- Π. Πήγαινε να αγοράσεις .. Υάκινθους αν υπάρχουν.. νομίζω είναι η εποχή τους;
- Ο. Θα ψάξω .. αν βρω.. Θέλεις κάτι άλλο απ' έξω;
- Π. Όχι. Αν δεν βρεις υάκινθους, ρώτησε πότε είναι η εποχή τους..

- Ο. Καλά .. δεν θα αργήσω..
- (μετά από λίγο)
- Ο. Επέστρεψα. Δεν βρήκα.. όταν του ζήτησα με κοίταξε απορημένος.. τέτοια εποχή νάκινθους; Πήρα λίγα τριαντάφυλλα. ..
- Π. Οφηλία έλα λίγο. Θα ήθελα να ξέρεις .. μην με κοροϊδέψεις όμως.. να ... όταν σε φαντάζομαι , μου μυρίζεις την μυρωδιά του νάκινθου.
- Ο. Τελικά είσαι πολύ ξεχωριστός άνθρωπος Πέτρο. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα είχαν μυρωδιά οι σκέψεις σου..
- Π. Δεν ξέρω αν εγώ.... μόνο σε μένα συμβαίνει..
- Ο. Κανείς δεν μου έχει ξαναπεί κάτι παρόμοιο.
- Π. Και εσύ μου έφερες τριαντάφυλλα. Με απάτησες σαν να λέμε..
- Ο. Μην το ξαναπείς αυτό Πέτρο.
- Π. Αν φύγω..ξέρεις για πού... θα θυμάσαι αυτή τη κουβέντα; Θα μου φέρνεις νάκινθους και εγώ θα σε μυρίζω..
- Ο. Πέτρο σταμάτα επιτέλους... μου μαυρίζεις τη ψυχή.
- Π. Με συγχωρείς. Δεν είχα πρόθεση να σε στενοχωρήσω, αλλά έτσι μου βγήκε... πήγαινε στη δουλειά σου τώρα. Η κ. Παύλου... θέλει διαζύγιο, από πού δεν μας είπε.. ή μάλλον μας είπε... προς το παρόν από τον άντρα της.
- Ο. Έτσι γίνεται.. άλλοι χωρίζουν και άλλοι ενώνονται..
- Π. Μέχρι να χωρίσουν κι αυτοί.
- Ο. Καλά.. αλλά μέχρι να χωρίσουν όμως ζουν μαζί. Στον κοινό τους χρόνο.
- Π. Είδες; Στον ίδιο χρόνο συμβαίνουν όλα. Κι ο καθένας παίρνει το κομμάτι που του λαχάινει..
- Ο. Στον ίδιο χρόνο.. Τον ανύπαρκτο χρόνο.. εσύ νομίζω το είπες αυτό.
- Π. Είναι η δράση μας που τον κάνει να υπάρχει. Μετά.. αιωνιότητα.. Μετά ποιος ξέρει.
- Ο. Ούτε ποτέ θα μάθει.

Π. Που το ξέρεις;

Ο.

Π. Βλέπεις; Εγώ νομίζω ότι κάποια στιγμή θα το μάθω.

Ο. Τελικά στ' αλήθεια δεν είσαι του κόσμου τούτου..

Π. Στην δουλειά μας τώρα...

(το ίδιο απόγευμα)

Π. Κουράστηκα. Τι θα έλεγες να σε κεράσω ένα καφέ έξω;

Ο. Καμία αντίρρηση. Το αφεντικό θέλει καφέ, εγώ υπάλληλος είμαι..

Π. Σπουδαίο αφεντικό.

Ο. Μας βγήκε κάπως.. του βγήκαμε και μεις κάπως.. πάμε..

(στο καφέ)

Ο. Να καθίσουμε εκεί που είναι απάγκιο.

Π. Πάντα διαλέγουμε τις άκρες, τις προστατευμένες άκρες. Το έχεις παρατηρήσει;

Ο. Για να μην είμαστε εκτεθειμένοι . Για να μην κρυώνουμε ίσως..

Π. Εσύ έχεις εμένα. Δεν θα ήθελα αυτή την απάντηση.

Ο. Τώρα στην έδωσα και *(κάθεται)* κάθισα κιόλας. .. Ωστόσο.. δεν ξέρω αν είναι αυτό. Μπορεί και για να αφήνω χώρο στους άλλους που θα έρχονται.

Π. Έχεις μυαλό εσύ. Αυτό δεν το είχα σκεφτεί.

Ο. Αν είχα μυαλό.. δεν έχω μυαλό. Μου το πήρες και το τρέχεις εδώ και εκεί.

Π. Εδώ και εκεί παρέα με το δικό μου. Δεν βλέπω να μην τα βρίσκουν.

Ο. Πέτρο είμαι γυναίκα, μην το ξεχνάς. Με μια γυναίκα ποτέ κανείς δεν είναι σίγουρος.

Π. Οφηλία, αν το έλεγα εγώ αυτό θα με έλεγαν..

Ο. Πώς θα σε έλεγαν.. άσε με να μαντέψω.. σεξιστή μήπως;

Π. Εξαρτάται ποιόν θα είχα απέναντι μου.

- Ο. Τώρα έχεις εμένα. Τη γυναίκα του μισού εαυτού σου.
- Π. Αυτού που σε λατρεύει.
- Ο. Μακάρι να γνώριζα το άλλο σου μισό τι σκέπτεται.
Έχω την υποψία ότι ποτέ δεν θα το μάθω.
- Π. Πιθανόν ούτε εγώ. Είναι αυτό που αρρώστησε.
- Ο. Πιθανόν δεν άντεχε την απόρριψη που του επεφύλασες.
- Π. Οφηλία σε λίγο, όπως πας θα με ξεπεράσεις. Δεν ήρθες τυχαία στο γραφείο μου.
- Ο. Πέτρο αργήσαμε... Αλλά ποιος ξέρει.. μπορεί και να έγινε για κάποιο λόγο.
- Π. Χθες το σκεπτόμουν κι εγώ Οφηλία. Ο χρόνος είναι μεγάλος μάστορας.
Ό,τι φτιάχνεται είναι δικό του.
- Ο. Εμάς πώς μας φτιάχνει;
- Π. Θα μας πει. Αυτά που βλέπουμε είναι τα μικρά του ειδοποιητήρια.
- Ο. Ότι έρχεται;
- Π. Όχι. Ότι είναι μέσα και μας περιμένει. Δεν είναι παράξενο;
Είναι ήδη μέσα και εμείς ακούμε το κουδούνι μετά.
- Ο. Είναι παράξενο.
- Π. Ο χρόνος παλινδρομεί και εμείς τον παίρνουμε για μονότροπα κατευθυνόμενο.
Το έχεις σκεφτεί αυτό ποτέ Οφηλία;
- Ο. Έχει σχέση με την αιωνιότητα;
- Π. Μια μικρή υπενθύμιση. Αδιόρατη. Ότι στην αιωνιότητα ο χρόνος δεν υφίσταται.
Το καταλαβαίνεις γιατί;
- Ο. Θέλω το χρόνο μου.
- Π. Εμείς φτιάχνουμε το χρόνο Οφηλία. Η δράση μας τον εφευρίσκει.
Οι ανάγκες των αισθήσεων μας. Των συναισθημάτων μας... γι' αυτό τρέχει, γι' αυτό παλινδρομεί... ακολουθεί τα συναισθήματα μας.

Οφηλία σ' αγαπώ. Αν είναι τόσο αληθινό όσο πιστεύω, η αγάπη μου προϋπήρχε της ύπαρξής σου.

Θα υπάρχει και μετά.

Αν είναι έτσι Οφηλία η ασθένειά μου δεν έχει καμία σημασία.

(την Πέμπτη μέρα)

(στο σπίτι του)

Π. Σήμερα έχω και τον γιατρό. Τι να θέλει να δει άραγε. Μια αξονική στον κόσμο του φαίνεσθαι. Τόση απατηλή αλήθεια τυπωμένη.. Από την άλλη όμως .. δεν μπορώ να αρνηθώ τις υπηρεσίες του.. θα ήταν σαν να εξευτέλιζα τη ζωή. Είμαι του κόσμου τούτου κι εγώ μικρή μου Οφηλία.. και ας λες εσύ.. Η ανάγκη μου να αγαπώ δεν μπορεί παρά να έχει υλικά από αυτόν τον κόσμο.

(κτυπά το τηλέφωνο, στην άλλη γραμμή μια γυναικεία φωνή)

Π. Παρακαλώ...

X.

Π. Σας ακούω..

Π. Ποιος είναι; Όχι δεν ενδιαφέρομαι... δεν χρειάζομαι, καλημέρα..

X.

*(η γραμμή κλείνει, αλλά σαν σε ονειροπόληση
συνεχίζει να μιλά στο τηλέφωνο)*

Π. Ή μάλλον στάσου.. πολλά χρόνια πίσω.

Π. Συγγνώμη, δεν θυμάμαι.. αν θέλετε πείτε μου, γιατί έφευγα..

X. ...

Π. Χρύσα; ... φιλοσοφική.. με τον Φάνη.. δεν το πιστεύω. Πως με βρήκες; Θέλω να πω το τηλέφωνο μου.. Θεέ μου... Πώς είσαι; Ο Φάνης τι κάνει;

X.

Π. Έτσι κι έτσι. Θα δείξει.. Εσύ, καλά;

X. ...

Π. Θα ήθελα να μου τα πεις από κοντά.
Συγγνώμη, αλλά έχω ένα ραντεβού και φοβάμαι ότι θα αργήσω.

- X.
- Π. Αστειεύεσαι βέβαια. Θα πάρεις οπωσδήποτε..
- X.
- Π. Γεια.. γεια.
- Π. (μονολογεί σαν .. χαμένος). Η Χρύσα. Τελικά ο χρόνος παλινδρομεί στ' αλήθεια. Χώρισε.
Α, ρε Φάνη.. μαντάρα τα κάναμε. Α ρε Χρύσα, πού να ήξερες πόσο με πίκρανες κάποτε...

(στο γραφείο κατόπιν)

- Π. Καλή μου Οφηλία σήμερα άκουσα μια φωνή από τα φοιτητικά μου χρόνια.
- Ο. (μισο-έκπληκτη) Από πότε;
- Π. Με πήρε μια συμφοιτήριά μου. Το φαντάζεσαι τριάντα τόσα χρόνια μετά.
Ήθελα να ήξερα πού βρήκε το τηλέφωνο μου.
- Ο. Αυτό σου έκανε εντύπωση; Το εύκολο; Το περίεργο είναι που σε θυμήθηκε.
- Π. Ξέρεις.. κάποτε ήμουν ερωτευμένος μαζί της. Αλλά ο Φάνης ήταν καλός μου φίλος.
Δεν της το εκμυστηρεύτηκα ποτέ.
- Ο. Αν κρίνω από το τηλεφώνημα έχω μερικές αμφιβολίες.
- Π. Θες να πεις ότι το είχε καταλάβει..
- Ο. Γυναίκα είναι.. απορώ που αμφιβάλλεις κιόλας..
- Π. Είπε ότι θα ξαναπάρει.
- Ο. Οκ. Γιατί μου το λες;
- Π. Έτσι. Δεν θέλω να έχω μυστικά από σένα πια.
- Ο. Είχες πει κάποτε ότι θα υπάρχουν και μυστικά σου, που δεν θα ήθελα να ξέρω.
- Π. Δεν θα είναι ένα απ' αυτά.
- Ο. Ευχαριστώ. (κάπως ενοχλημένη).

- Π. Έι. Εντάξει. Ήθελα να το πω. Δεν πίστευα ότι θα πείραζε..
- Ο. Για να το πεις το θεώρησες σημαντικό. Όταν δεν είναι, δεν το αναφέρεις καν.
- Π. Οφηλία είσαι ο άνθρωπος μου. Ένωσα την ανάγκη να το μοιραστώ.
- Ο. Εντάξει. Δεν έγινε και τίποτα. Ελεύθερος άνθρωπος είσαι.
- Π. Ναι, ελεύθερος. Που πρέπει να προσέχει την ελευθερία του να μην πληγώνει ..
- Ο. Εντάξει Πέτρο. Ας' το. Αν ξαναπάρει μου ξαναλές.... Να ξαναχαρώ.
- Π. Είσαι το πιο γλυκό πλάσμα που συνάντησα ποτέ στη ζωή μου.
- Ο. (μαλακώνοντας) Σήμερα;
- Π. (χαμογελώντας) Σήμερα..
- (κτυπά το τηλέφωνο)
- Ο. Παρακαλώ..
- Γ. Πολύ καλημέρα σας.
- Ο. κ. Γιώργο καλημέρα. Να σας δώσω τον κ. Πέτρο;
- Γ. Δεν χρειάζεται. Να μην τον απασχολώ. Πες του την καλημέρα μου και θύμισε του το ραντεβού με το γιατρό.
- Ο. Το θυμάται. Το συζητούσαμε το πρωί. Να του πω τίποτα άλλο;
- Γ. Όχι. Εντάξει. Χάρηκα που σε άκουσα. Καλημέρα.
- Ο. Γεια σας κ. Γιώργο..
-
- Π. Ο Γιώργος ήταν;
- Ο. Ναι. Πήρε να σου θυμίσει το ραντεβού..
- Π. Καλά. Οφηλία εσύ πιστεύεις ότι γι' αυτό πήρε μόνο;
- Ο. Να του συστήσουμε τη φίλη σου την .. πως την είπαμε..
- Π. Τη Χρύσα.
- Ο. Αυτή τη ... Χρύσα.
- Π. Το ξέρεις ότι την ήξερε;

- Ο. Τόσο τα καλύτερο..
- Π. Ο χρόνος παίζει περίεργα παιχνίδια... Ξέρεις.. από τους τρεις μας διάλεξε το Φάνη.
- Ο. Κι ο κ. Γιώργος στο κόλπο; Γιατί όμως λες, διάλεξε..
- Π. Δεν το ξέρεις; Οι γυναίκες διαλέγουν τους άντρες. Οι άντρες απλά διαλέγουν εκείνη που τους διάλεξε.
- Ο. Έτσι είναι αν έτσι νομίζετε..
- Π. Ξαναπήρε ο Κουτρομπής;
- Ο. Είχε πει να επικοινωνήσετε σήμερα.
- Π. Κι αυτός για σήμερα;
- Ο. Προηγούνται άλλοι θα μου πεις..
- Π. Οφηλία αν εννοείς κάτι.. σου απαντώ ότι προτιμώ πάντα τις γυναίκες που έχουν ξεχωριστά ονόματα και που ξεκινούν από Ο.
- Ο. (με νάζι) Μη σε πάρει καμιά Όλγα κακομοίρη μου..
- Π. Αποκλείεται. Δεν ξέρω καμιά Όλγα.. Βέβαια (χαμογελώντας) ποτέ δεν είναι αργά. (σκοτεινιάζοντας) Λέμε τώρα..
- Ο. Αν το ξαναπείς την άλλη φορά που θα μου ζητήσεις λουλούδια θα σου φέρω τσουκνίδες.
- Π. Δεν νομίζω να το έχει σκεφτεί κανείς. Τσουκνίδες από την αγάπη μου.
Τον αγάπησε και του έφερε τσουκνίδες..
- Ο. Αρχισες πάλι να παραμιλάς..
- Π. Τα λέω μαζεμένα (χαμογελάει) γιατί αύριο μπορεί να μην μπορώ..
- Ο. (θυμωμένα) Σηκώνομαι...
- (παύση)
- Π. Δεν έχω όρεξη για δουλειά..
- Ο. Το βλέπω.
- Π. Τι θα έλεγες για μια μπύρα;
- Ο. Πέτρο αν το έχεις ανάγκη πάμε. Γιατί στ' αλήθεια έχω πολλή

δουλειά να βγάλω..

Π. Το έχω ανάγκη.

Ο. Εντάξει. Αν δεν σε πειράζει περίμενε δέκα λεπτά να τελειώσω κάτι που γράφω..

Π. Περιμένω.

(μετά από λίγο σηκώνεται από το γραφείο της)

Ο. Φύγαμε. Να μην αργήσουμε όμως.. έχεις και το απογευματινό..

Π. Το θυμάμαι. Μη μου το λες συνέχεια..

Ο. Καλά με συγχωρείς. Πάμε...

(στην απέναντι μπυραρία)

Π. Κοντά.. να μην γκρινιάζεις αν αργήσουμε.

Ο. Για μια μύρα μόνο.. Εντάξει;

Π. Οφηλία θέλω να σε χορτάσω. Δεν θέλω να αφήνω το χρόνο να σε κλέβει.

Ο. Όλη μέρα σχεδόν μαζί είμαστε Πέτρο..

Π. Ναι.. και με την Παύλου και τον Κουτρομπή και με το Γιώργο και.. και..

Ο. Και τη Χρύσα.

Π. Σε θέλω αμοίραστη. Οφηλία το βράδυ θα έρθεις σπίτι μου. Σε θέλω μαζί μου.

Ο. Πέτρο δεν ξέρω αν το θέλεις πραγματικά. Το λίγο είναι πιο πολύτιμο από το πολύ.

Π. Δεν έχω δοκιμάσει ποτέ να συζητήσω με άλλους.

Ο. Εγώ το έχω κάνει κάποτε.
Δεν ξέρω αν θα ήταν καλή ιδέα για έναν άνθρωπο σαν και σένα..

Π. Τι έχω εγώ;

Ο. Είσαι μια πόλη μόνος σου.

Π. Πειράζει που θέλω και προόστια;

- Ο. Τι να πω. Αν θυμάσαι καλά στο είπα εκείνο το βράδυ .. ξέρεις ποιο.. μετά όμως που το ξανασκεπτόμουν δεν ήμουν και τόσο βέβαιη ότι ήταν καλή ιδέα.
- Π. Εγώ πάλι από την ώρα που μου το είπες αυτό σκέπτομαι.. και το βρίσκω εξαιρετική ιδέα.
- Ο. Σκέψου τότε πως δεν θα υπάρχουν.. ας πούμε.. κρυφά τηλεφωνήματα..
- Π. Θα το άντεχες αυτό;
- Ο. Για σένα έλεγα.. από κάτι Χρύσες.. λέμε τώρα.
- Π. Δεν αντέχω άλλο μόνος. Θα είσαι η οικογένεια μου.
- Ο. Θα δούμε.. Πέτρο το απόγευμα θα πάμε μαζί στο γιατρό.
- Π. Δεν χρειάζεται Οφηλία. Στη δόξα και στο θάνατο βαδίζω μονάχος κατά πως λέει κι ο ποιητής.
- Ο. Να υποθέσω ότι πας να δοξαστείς.
- Π. Ως τι;
- Ο. Χμμ.. ας πούμε σαν επίδοξος εραστής της ζωής.
- Π. Πες το κι έτσι. Οπότε αυτή τη δόξα δεν θέλω να την μοιραστώ με κανένα.
- Ο. Ούτε με την αιωνιότητα;
- Π. Ούτε μ' αυτήν. Αιωνιότητα είναι, μπορεί να περιμένει.
- Ο. Εγώ θα έρθω και συ διώξε με.
- Π. Οφηλία σε παρακαλώ. Σεβάσου στην επιθυμία μου. Άσε με να έχω, πως το είπαμε κάποτε, το .. μυστικό μου.
- Ο. Δηλαδή σκέπτεσαι να μην το πεις σε κανένα;
- Π. Και να ήθελα, ο γιατρός θα το πει στο Γιώργο.. Ιατρικό απόρρητο που το ξέρει ο Γιώργος ...άς το καλύτερα.
- Ο. Καλά, όπως θέλεις. Εγώ θα περιμένω, αν αλλάξεις γνώμη..
- Π. Το ξέρεις ότι δεν θα αλλάξω. Ό,τι είναι θα στο πω μετά.
- Ο. Να περάσω από το σπίτι σου;

- Π. Οφηλία δεν ξέρω τι θα ακούσω. Προτιμώ να μείνω μόνος μου απόψε. Να σκεφθώ.
Άσε που νιώθω καλά. Ησύχασε. Μάλλον δεν ήρθε ακόμα η ώρα μου.
- Ο. Πριν όμως άλλα μου έλεγες.
- Π. Πριν... Βλέπεις ξεχνώ ό,τι με πληγώνει.
- Ο. γιατρός εκείνη την ώρα έλειπε από τη σκέψη μου.

(το ίδιο βράδυ)

(επιστρέφει ο Πέτρος σπíti του μετά την επίσκεψη στο γιατρό.
Η Οφηλία τον περιμένει στην είσοδο)

- Π. Οφηλία.. τι κάνεις εδώ; Πόση ώρα περιμένεις;
- Ο. Όλα εντάξει; Τι έγινε;
- Π. Όλα υπό έλεγχο. Μην ανησυχείς. Πέρνα μέσα.
- Ο. Δεν σε ακούω πολύ καλά όμως. Είσαι σίγουρος ότι είναι όλα εντάξει;
- Π. Εντάξει.. ας πούμε.
- Ο. Τι συμβαίνει Πέτρο;
- Π. Νιώθω ένα βάρος.
- Ο. Το είπες στο γιατρό;
- Π. Δεν είναι δουλειά του αυτή.
- Ο. Και τότε πια είναι.. σε παρακαλώ πάρε τον αμέσως τηλέφωνο.
- Π. Ηρέμησε. Καλά είμαι. Το βάρος μου είναι άλλου είδους.
- Ο. Δεν σε καταλαβαίνω.
- Π. Πολλές φορές το μυαλό μας κάνει του κεφαλιού του και πλάθει ιστορίες.
- Ο. Δεν ξέρω πού το πας.
- Π. Θέλω να μου πεις, αν θέλεις.. εκείνο το βράδυ, ξέρεις ποιο...
- Ο. Νομίζω ότι ξέρω πού το πας.
- Π. Αφού ξέρεις, βοήθησέ με.

- Ο. Θέλεις να μάθεις, ποιος σήκωσε το τηλέφωνο νυχτιάτικα...
- Π. Θα ήθελα. Δυστυχώς είμαι πιο γήινος απ' ό,τι πιστεύεις.
- Ο. Είσαι σίγουρος ότι θα ήθελες να μάθεις;
- Π. Αν θέλεις μου λες.
- Ο. Ήταν παλιός μου φίλος. Ίσως κάτι παραπάνω. Πες ότι ήταν ένα γεια από το παρελθόν.
- Π. Πώς και σε θυμήθηκε τώρα.
- Ο. Με θυμήθηκε. Ήρθε και τα είπαμε..
- Π. Μόνο αυτό; ... συγγνώμη, μου ξέφυγε.
- Ο. Δεν σου ξέφυγε Πέτρο. Αυτό ήθελες να ρωτήσεις από την αρχή. Ε, λοιπόν ναι.
Είναι αυτό που φοβήθηκες.
Αυτός ο άντρας ήταν η προσωποποίηση των φόβων σου.
Όλοι οι παλιοί ανταγωνιστές έγιναν αυτός ο άντρας.
- Π. Μη γίνεσαι σκληρή.
- Ο. Αληθινή δεν με ήθελες; Αν σου έλεγα ψέματα θα ήταν πιο ταπεινωτικό για σένα.
- Π. Έχεις δίκιο.
- Ο. Για μένα είσαι πιο πάνω από κάθε άντρα που έχω γνωρίσει ίσα με τώρα.
Μαζί σου νιώθω ο αληθινός μου εαυτός. (σιωπή)
Μπορεί να σου έδειξα μια Οφηλία που να μην ήθελες να δεις.
- Π. Ένα από τα κρυμμένα μυστικά σου.
- Ο. Πέτρο δεν είμαι σκληρή, αν αυτό νομίζεις. Δεν θα σου άξιζε να είμαι σκληρή μαζί σου. Δυσκολεύτηκα να αποφασίσω αν θα έπρεπε να στο πω...
Ύστερα ... ήταν κι αυτό με την ...ανακαίνιση που σου είπα.
Υποσχέθηκα στον εαυτό μου.. να ήταν το τελευταίο ψέμα που θα σου έλεγα.
- Π. Οφηλία....
- Ο. Είσαι ο πιο αληθινός από τους καθρέπτες μου.

Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να σου μιλήσω. Δεν σου άξιζε το ψέμα.

- Π. Είναι στιγμές Οφηλία που όλα μπερδεύονται μέσα μου.
Θέλω να κλάψω και δεν ξέρω γιατί. Είσαι η γυναίκα που ήθελα,
αλλά αυτό με πονάει.
Δεν είμαι αλλουνού κόσμου Οφηλία. Είμαι αυτού πανάθεμα με και
πονάω.
- Ο. Πέτρο σε αγαπώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Αν ήξερες πόσο
δύσκολο μου ήταν. Δεν ήξερα πως θα το πάρεις..
- Π. Είσαι ο άγγελος μου. Με δοκίμασες.. Βοήθησε με να σηκωθώ.
Το μυαλό μου βουίζει και το στομάχι μου πέτρωσε.
- Ο. Πέτρο αγάπη μου. Σε πόνεσα το ξέρω. Η αλήθεια είναι σκληρή ...
τις πιο πολλές φορές είναι σκληρή... αλλά είναι σαν εξαγνισμός.
- Π. Γιατί να εξαγνιστώ Οφηλία. Πώς να ονειρευτώ χωρίς τα ψέματα
Οφηλία;
- Ο. Φτωχέ μου Πέτρο.. Το ξέρεις, το ξέρουμε ότι αυτό δεν πρόκειται να
γίνει.
- Π. Τότε τι θα γίνει; Τι θα κάνουμε;
- Ο. Θα αγαπάμε την αλήθεια σαν τον ελαττωματικό εαυτό μας.
- Π. Πάνω που πίστευα ότι θα γλύτωνα στον θνητό μου χρόνο τις
αλλεπάλληλες διαφεύσεις μου..
- Ο. Σε διέψευσα Πέτρο;
- Π. Μπορεί και να με επιβεβαίωσες. Δεν ξέρω. Βουίζει το κεφάλι μου.
Ίσως να ζούμε ανεπίγνωστα μέσα στην αιωνιότητα.
Ίσως ήδη να ξεκίνησαν αυτά που κάποτε φανταζόμουν ότι δεν θα
προλάβαινα σε τούτο τον κόσμο. Έλα Οφηλία πλησίασε. Χάιδεψε
με.
Ίσως τα λόγια σου έτσι να απαλύνουν πάνω μου.
- Ο. Δώσε μου τα χέρια σου.
- Π. Θυμάσαι τι μου είπες εκείνο το βράδυ στο Λαγονήσι;
- Ο. Ότι έχεις τα απαλότερα χέρια του κόσμου.
- Π. Κι εγώ σου είπα ότι στα χέρια αποτυπώνεται η ψυχή μας.

- Ο. Κι εγώ σε πίστεψα.
Π. Εγώ σε πιστεύω ακόμα.
Ο. Φίλα με. Δεν θέλω άλλη σφραγίδα από τη δική σου.
Π. Σου υπόσχομαι την αιωνιότητα.
Ο. Τώρα είναι η αιωνιότητα Πέτρο. Σφίξε με και πιάσε την. Αύριο θα έχει μετακομίσει σε άλλα σώματα.

(κάνουν έρωτα)

(την έκτη μέρα το πρωί)

- Π. Εύπνα γλυκιά μου. Πρέπει να πάμε στο γραφείο.
- Ο. Ξημέρωσε κιόλας. Κοιμήθηκα σαν πουλάκι.
- Π. Ξέρεις υπάρχουν και πουλιά που κοιμούνται εν πτήση.
Που ταξιδεύουν εβδομάδες χωρίς στάση.
- Ο. Είμαι ένα απ' αυτά.
- Π. Το πιο άτακτο.
- Ο. Το αιώνιο πουλί της νιότης.
- Π. Θα ήθελες να είμαστε παιδιά Οφηλία;
- Ο. Δεν το έχω σκεφτεί. Για να μου παίρνεις τα παιχνίδια; .. μπα... όχι.
- Π. Για να είχαμε πιο πολύ χρόνο μπροστά μας να ονειρευόμαστε.
- Ο. Δεν θα ήθελα Πέτρο. Μπορεί να ξέφτιζε το όνειρο.
Είπαμε.. αυτό που έγινε, το χρόνο που έγινε, μάλλον ήταν για κάποιο λόγο.
- Π. Πιστεύεις στην μοίρα Οφηλία;
- Ο. Τι σε έπιασε πρωινιάτικα; Η μοίρα του πρωινού είναι ένα καλό πρωινό.
Να δούμε έχεις τίποτα στο ψυγείο σου;
- Π. Έχει βούτυρο. Ίσως και ένα γάλα, αλλά κοίταξε μήπως και έχει λήξει.
- Ο. Με τέτοιο πρωινό πας να με δελεάσεις; Η συγκάτοικος έχει απαιτήσεις ξέρεις..
- Π. Με συγχωρείς. Αλλά δεν είμαι και πολύ τακτικός. Αν έρθεις σου υπόσχομαι αμβροσία.
- Ο. Το τελευταίο σουπερμάρκετ που είχα, έκλεισε. Βλέπεις οι Θεοί μετακόμισαν από δω.

- Π. Με άφησαν πίσω. Με αποστολή.
- Ο. Να βοηθήσεις τον Κουτρομπή υποθέτω.
- Π. Και αυτό. Και μια γυναίκα μου είπανε, αλλά δεν μου αποκάλυψαν το όνομα της.
- Ο. Άσε να σκεφτώ.. Το βρήκα.. Χρύσα. Που μοιάζει με χρυσό, ενώ Οφηλία..κάτι με οφειλή μου κάνει..
- Π. Αν δεν όφειλα δεν θα με άφηναν εδώ..
- Ο. Τελικά είσαι αδιόρθωτος.
- Π. Ετοιμάσου. Αργήσαμε. Θα πάρουμε κάτι από το Κυλικείο.
- Ο. Κατάλαβα. Η αιωνιότητα προς το παρόν θα είναι η πείνα μου. Εντάξει κ. Πέτρο μας, πλένομαι και φεύγουμε.

(αργότερα στο γραφείο)

- Π. Σήμερα η μέρα είναι υπέροχη.
- Ο. Ο αττικός ουρανός ήταν το αγαπημένο στέκι πολλών Θεών.
- Π. Τελικά η ζωή είναι πολύ ωραία. Ξυπνάς, βλέπεις την αγαπημένη σου πλάι σου..
- Ο. ...τρως ένα καλό πρωινό.
- Π. Στο Θεϊκό κυλικείο.. και μετά έρχεσαι στο γραφείο σου.. συναντάς την υπέροχη γραμματέα σου..
- Ο. Που είχες να τη δεις δεν ξέρω κι εγώ από πότε..
- Π. Και εύχεσαι να μπορείς κάθε μέρα να ζεις, για να τη βλέπεις, να την ρωτάς αν σ' αγαπάει..
- Ο. Κι εκείνη να λέει σ' αγαπώ Παύλο.. αγάπη μου..
- Π. Παύλο είπες;
- Ο. Συγγνώμη μπερδεύτηκα αγάπη μου. Όταν είναι πολλοί μπερδεύεσαι.
- Π. Δεν πειράζει. Αν είναι Παύλος χαλάλι του. Πορτάζουμε την ίδια μέρα.

- Ο. Είπα το άλλο σου μισό να το βαφτίσω Παύλο. Να μην κάνουμε και δυό γιορτές.
- Π. Ξέρεις.. τι είναι τελεία και παύλα; Θα σου πω, γιατί δεν θα το βρεις...
Το θηλυκό του τέλειος και Παύλος. Το τέλειος σε αφήνω να το μαντέψεις.
- Ο. Είναι αυτό που λένε πιο ταπεινός πεθαίνεις.
- Π. Έχω κέφια σήμερα. Μέχρι και τη δίκη του Κουτρομπή θα κέρδιζα. Αν γινόταν σήμερα..
- Ο. Μπράβο Πέτρο. Ευκαιρία να προχωρήσουμε λίγο και τη δουλειά γιατί τελευταία την ξεχάσαμε λιγούλακι..
- Π. Πάρε μου τηλέφωνο και την κ. Παύλου. Πες της ότι η ζωή είναι ωραία.
Κι αν θέλει να πάρει διαζύγιο να πάρει από τις στεναχώριες.
- Ο. Πέτρο δεν σε έχω ξαναδεί πιο χαρούμενο.
- Π. Γιατί να μην είμαι Οφηλία. Βαρέθηκα τη μαυρίλα.. βαρέθηκα να ζω σε σκοτεινά δωμάτια.. Κοίτα έξω.. ο ουρανός είναι πιο καθαρός κι από την αγνότητα.
- Ο. Ορίστε οι φάκελοι. Να καθαρίσουμε τώρα που είναι ευκαιρία και καμιά υπόθεση.
- Π. Μην ανησυχείς Οφηλία. Όλα θα γίνουν. Σκέψου μέσα σε πέντε μέρες τι ζήσαμε..
- Ο. Σαν να 'χεις δίκιο. Από τη διάγνωση του γιατρού..
- Π. Από το χάος Οφηλία, ήρθες εσύ. Από την άβυσσο του τίποτα στον ουρανό του έρωτα. Από τις μαύρες λέξεις στο φως.
- Ο. Πέτρο ο χρόνος είναι στ' αλήθεια σχετικός.
Μέσα σε πέντε μόλις μέρες είναι σαν ζήσαμε μια ζωή σε σύμπτυξη.
- Π. Δεν φοβάμαι να πεθάνω Οφηλία. Τώρα ξέρω ότι η ζωή είναι αιώνια. Άλλοτε απλώνει και άλλοτε συμπυκνώνεται. Κι όταν είναι τόσο πυκνή είναι σαν να τη ζεις ολάκερη σε μια στιγμή.. και να μη σου μένει τίποτα που να μην είδες..
- Ο. Πάντα θα έχει να σου δείχνει Πέτρο. Γι' αυτό είναι πολύτιμη.

- Π. Οφηλία αγαπημένη μου, νιώθω σαν να τέλειωσα την αποστολή μου.
- Ο. Τι είναι αυτά που λες Πέτρο;
- Π. Αν κάποτε λες το όνομά μου, θα ήθελα να το λες με χαρά. Να λάμπεις από χαρά και να λες έφυγε και γύρισε από κει .. και να κοιτάς τον ουρανό.
Για δες πόσο λαμπρός που φαίνεται...
- Ο. Πέτρο τι έπαθες; Επιτέλους σύνελθε.
- Π. Έλα να σε φιλήσω Οφηλία. Είσαι η αμβροσία που ξέχασαν οι Θεοί στη γη.
- Ο. Πέτρο αγάπη μου, τι σου συμβαίνει;
- Π. Είμαι ευτυχισμένος. Θα πάω στη θάλασσα .. πρέπει να της το πω.
- Ο. Πέτρο με ανησυχείς. Θα έρθω κι εγώ μαζί σου.
- Π. Θα πάω μόνος μου. Τι είπαμε στην δόξα και...
Πλησίασε και σφίξε με όσο πιο πολύ μπορείς. Να το πω κι αυτό στη θάλασσα..
- Ο. Πέτρο αγάπη μου.. (φιλιούνται με πάθος)
- Π. Φεύγω. Πηγαίνω στη φίλη μου..
- Ο. Ελπίζω όχι στη Χρύσα.. (αμήχανα).
- Π. Φεύγω. Πάω στην μεγάλη μου φίλη.
(φεύγει)
(κτυπάει το τηλέφωνο)
- Ο. Παρακαλώ.
- Γ. (ταραγμένος) Καλημέρα Οφηλία.
- Ο. Καλημέρα κ. Γιώργο.
- Γ. Πώς είναι ο Πέτρος;
- Ο. Ευδιάθετος . Αλλά και λίγο παράξενος.
- Γ. Δώσε μου τον να του μιλήσω..
- Ο. Έφυγε κ. Γιώργο.

- Γ. Πού πήγε;
Ο. Μού είπε στη θάλασσα.
Γ. Στη θάλασσα;
Ο. Το συνηθίζει. Σας ακούω αναστατωμένο, τι συμβαίνει;
Γ. Πριν από πόση ώρα έφυγε;
Ο. Δεν έχει δέκα λεπτά.
Γ. Σου είπε σε ποια θάλασσα μήπως;
Ο. Στον Φλοίσβο. Μα τι συμβαίνει;
Γ. Θα σου πω μετά. Τώρα βιάζομαι..
Ο. Κύριε Γιώργο... το έκλεισε..

.....

(στην παραλία του Φλοίσβου)

- Γ. Ω, Θεέ μου σε πρόλαβα.
Π. Γιώργο τι δουλειά έχεις εδώ;
Γ. Πήρα τηλέφωνο και η Οφηλία μου είπε πως θα σε βρω εδώ.
Π. Δεν πιστεύω να της είπες τίποτα.
Γ. Δεν πρόλαβα. Έτρεξα να σε βρω.
Π. Φοβήθηκες μη κάνω καμιά βουτιά και δεν ξαναβγώ.
Γ. Πέτρο δεν είσαι μόνος. Είμαστε και εμείς εδώ.
Π. Δεν είμαι μόνος. Έχω εσάς, τη θάλασσα, τις σκέψεις μου, την αρρώστια μου.. *(πικραμένα)* πολυκοσμία..
Γ. Με πήρε ο γιατρός τηλέφωνο σήμερα το πρωί. Μου είπε όλα υπό έλεγχο.
Εδώ είμαστε. Μην ανησυχείς. Θα γίνεις καλά.
Π. Δεν ανησυχώ. Και καλά να μην γίνω.. έπαψα πια να ανησυχώ.
Ξέρεις Γιώργο, η Οφηλία μού είπε κάποτε ότι δεν είμαι του κόσμου τούτου.
Αρχίζω και το πιστεύω σιγά - σιγά.

- Γ. Δεν στο είπε η Οφηλία μόνο.
- Π. Μου το είχες πει και συ κάποτε.. αλλά εσύ είσαι άντρας.. δεν πιάνεται..
- Γ. Καλέ μου φίλε. Θυμάσαι που παίζαμε μαζί, πιτσιρικά. Θυμάμαι τη μητέρα σου που μας έφτιαχνε κολατσιό. Τις ίδιες φέτες, ψωμί βρεγμένο με ζάχαρη. Θυμάσαι μετά.. στο γυμνάσιο.. αγαπήσαμε το ίδιο κορίτσι.. στο Πανεπιστήμιο.. την ίδια χρονιά μπήκαμε.. μαζί αποφοιτήσαμε...
- Π. Τα θυμάμαι Πέτρο. Πως σου ήρθαν όλα αυτά και τα λες τώρα;
- Γ. Όταν ήταν στα τελευταία της η μητέρα σου ξέρεις τι μου είχε πει; Να προσέχεις τον ..αδελφό σου.
- Π. (εκστασιασμένος) Πέτρο κοίταξε αυτή τη θάλασσα.. πόσο απέραντη μοιάζει..
- Γ.
- Π. Στείλε τα χαιρετίσματα στη μάννα. Θα πάνε μαζί με τα δικά μου..
- Γ. Πέτρο δεν είσαι του κόσμου τούτου, τώρα πια είμαι σίγουρος..
- Π. Πάμε. Έλα να περπατήσουμε παρέα. Αμίλητοι.
- (περπατούν)
(μετά από λίγο)
- Γ. Τι σκέπτεσαι να κάνεις τώρα;
- Π. Θα συνεχίσω να ζω και όπου με βγάλει..
- Γ. Πρέπει να ξεκινήσεις θεραπείες..
- Π. Μου το είπε κι ο γιατρός.
- Γ. Το συντομότερο..
- Π. Μην πεις τίποτα στην Οφηλία..
- Γ. Δεν νομίζω ότι είναι σωστό. Αλλά όταν λείπεις τι θα της λες..
- Π. Ότι πάω να συναντήσω μια παλιά μου φίλη. Την είπα Χρύσα. Είπα μάλιστα ότι την ήξερες και συ. Από τα φοιτητικά μας χρόνια.
- Γ. Γιατί Πέτρο. Γιατί όλα αυτά τα ψέματα.

- Π. Δεν θα ήθελα να πληγωθεί πολύ.. αν έφευγα.. ξέρεις τι εννοώ.
- Γ. Όχι ακριβώς.
- Π. Καλέ μου φίλε. Μαντάρα τα κάναμε. Θυμάσαι όπως τότε στο γυμνάσιο..
- Γ. Θεσ να πεις ότι εσύ και η Οφηλία..
- Π. Εγώ και η Οφηλία..
- Γ. Από τότε;
- Π. Πέντε μέρες. Απίστευτο δεν είναι.. πέντε μέρες σαν μια ζωή.
- Γ.
- Π. Δεν λες τίποτα;
- Γ. Συγγνώμη.. Δεν ξέρω τι να πω..
- Π. Η Οφηλία μου δίδαξε την αλήθεια.. Ξέρω πως σε πόνεσα φίλε μου, αλλά έπρεπε να στο πω. Εδώ που φτάσαμε..
- Γ. Καλά έκανες. Μπορώ να καθίσω λίγο;
- Π. Θυμάσαι τις ατέλειωτες συζητήσεις μας για την αιωνιότητα;
- Γ.
- Π. Σου έλεγα ότι εγώ θα βρω την απάντηση.. Στιγμές είναι η αιωνιότητα Γιόργκο.
- Ένα μπουκέτο από στιγμές. Δεν είναι για όλους το ίδιο.
- Γ. Δεν ξέρω... Ίσως.
- Π. Η αιωνιότητα στριμώνεται στο λίγο, για να τη δούμε για μια στιγμή και μετά απλώνεται πάλι... σαν τη θάλασσα ... την μεγάλη μου φίλη.
- Γ. Αλλάζει ονόματα η αιωνιότητα.. για να γίνεται δική σου. Η Οφηλία είναι η αιωνιότητα Πέτρο;
- Π. Σήμερα. Αύριο ίσως έχει άλλο όνομα. Σήμερα Οφηλία.. το ξέρω.. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι εκείνη το ξέρει..
- Γ. Δεν θα το μάθουμε ποτέ.
- Π. Καλύτερα έτσι. Άλλωστε δεν θα είχε καμία σημασία.

(σιωπή)

- Γ. Το ήξερες; Για μένα;
- Π. Τι σόι αδέλφια είμαστε;
- Γ. Η μοίρα παίζει στην πλάτη μας.
- Π. Εμείς παίζουμε το παιχνίδι της. Ξέρεις γιατί τη λένε μοίρα; Γιατί μοιράζει το παιχνίδι της. Και τότε το παίρνει ο ένας και τότε ο άλλος. Σαν τα παιχνίδια τότε που ήμασταν μικροί.
- Γ. Η Οφηλία είναι παιχνίδι της μοίρας μας.
- Π. Αυτή είναι αληθινή. Δεν είναι πλάσμα της φαντασίας μου.
- Γ. (πικρά) Δεν πειράζει. Μου έμεινε η Χρύσα. Πες μου τουλάχιστον τι της είπες να ξέρω.
- Π. Δεν έδωσα καμιά περιγραφή. Μόνο είπα ότι τελικά τη διεκδίκησε και την πήρε ο Φάνης. Ο πιο τυχερός από τους τρεις μας.
- Γ. Ο Φάνης; Που τον θυμήθηκες; Στ' αλήθεια έγινε. Το σενάριο δεν ήταν εντελώς δικό σου. Γιατί όμως δεν είπες το αληθινό της όνομα;
- Π. Τα αληθινά ονόματα ξυπνούν αληθινές μνήμες. Δεν ήθελα να το θυμάμαι.
- Γ. Δεν την ξεπέρασες ποτέ φοβάμαι.
- Π. Την φέρνω στο μυαλό μου συχνά. Τη σκέπτομαι. Αυτή. Τον Φάνη. Σκέπτομαι ότι χωρίζανε. Δεν είναι τρελό;
- Γ. Είχες νέα τους ποτέ;
- Π. Ποτέ.
- Γ. Πέτρο φοβάμαι για σένα.
- Π. Τώρα έχω την Οφηλία.
- Γ. Πάμε. Πρέπει να επιστρέψουμε. Θα έχει ανησυχήσει ..
- Π. Πάμε.

(πίσω στο γραφείο. Μαζί με το Γιώργο)

- Ο. Θεέ μου γυρίσατε. Κ. Γιώργο με κατατρομάξατε.
- Γ. Δεν είχα καλό πρωινό. Συγχώρεσε αν σε τάραξα.

- Ο. κ. Πέτρο..
- Π. Άφησε το «κύριε», Οφηλία. Το είπα στο Γιώργο για μας.
- Ο. Α... Καλά .. καθίστε. Να παραγγείλουμε κάτι να φάτε.
Μου φαίνεστε λίγο ταλαιπωρημένοι.
- Γ. Εγώ δεν θέλω Οφηλία. Άλλωστε έφευγα κιόλας.
Πρέπει κάποια στιγμή να πάω και στο γραφείο μου.
- Ο. Όπως θέλετε κ. Γιώργο. Σας ευχαριστώ.
- Γ. Για ποιο λόγο;
- Ο. Για τον Πέτρο..
- Γ. Γεια σας τώρα. Στο επανιδείν.
- (μόνοι στο γραφείο)*
- Ο. Του μίλησες;
- Π. Του μίλησα.
- Ο. Πώς το πήρε;
- Π. Ταράχτηκε. Μετά άρχισε να το συνηθίζει.
- Ο. Ήταν πολύ αναστατωμένος στο τηλέφωνο. Σου είπε για ποιο λόγο;
- Π. Με ζήτησε κανείς;
- Ο. Κάποια κ. Χρύσα.
- Π. Πώς είπες;
- Ο. Ένα αστείο. Μην ανησυχείς τα τακτοποίησα όλα.
- Π. Ξέρεις Οφηλία. Κάποτε πίστευα ότι μετά από κάθε Κυριακή
ξημέρωνε πάντα μια Δευτέρα.
- Ο. Μη νομίζεις και τώρα το ίδιο γίνεται.
- Π. Μάλλον. Αλλά σήμερα νομίζω ότι ξημέρωσαν όλες οι μέρες της
βδομάδας μαζί. Σκεπτόμουν τι περάσαμε. Πώς μπόρεσαν και
χώρεσαν όλα σε τόσο λίγο;
- Ο. Είναι γεγονός ότι ζήσαμε κάπως .. πυκνά.
- Π. Σκέπτεσαι να ζούσε κανείς έτσι όλη του τη ζωή;

- Ο. Δεν ξέρω αν θα το άντεχα. Το μυαλό μου είναι άμαθο.
- Π. Όσο γι' αυτό μην ανησυχείς. Προσαρμόζεται..
Σκέψου.. μιλάμε λες και είναι επισκέπτης. Απ' ότι φαίνεται όμως αγαπά να διασπάται.
Να νομίζει ότι είναι πολλοί μαζί... και αρχίζει το διάλογο.
- Ο. Ίσως το δικό μου να είναι πιο μοναχικό.
- Π. (χαμογελώντας) Σκέψου αντίφαση. Μοναχικός άνθρωπος με νου πολυλογά και κοινωνικός με νου μοναχικό.
- Ο. Αυτό μόνο εσύ θα μπορούσες να το σκεφτείς. Αλήθεια εμένα πού με κατατάσσεις;
- Π. Μοναχικός νους κάνει παρέα με μια σκέψη, που λέγεται Πέτρος.
- Ο. Η ιδέα που έχεις για τον εαυτό σου με ξεπερνάει.
- Π. Έλα, πλάκα κάνω και το ξέρεις. Άλλωστε είσαι η φαντασίωσή μου.
Δεν γίνεται να είσαι μονοδιάστατη.
- Ο. Θες να πεις ότι η ανάγκη σου με φτιάχνει αυτό που είμαι..
- Π. Για μένα ναι.
- Ο. Για τους άλλους;
- Π. Δεν ξέρω Οφηλία. Δεν είμαι τόσο σοφός ακόμα.
- Ο. Πες μου μια ιδέα σου τουλάχιστον.
- Π. Οφηλία... (μικρή παύση) Ναι. Αυτό (εμφατικά) το όνομα σε φτιάχνει.
- Ο. Σου αρέσει το όνομα σου;
- Π. Μεγάλωσα μαζί του. Δεν έχω δικαίωμα να μη μ' αρέσει.
- Ο. Δείγμα μεγαλοψυχίας;
- Π. Όχι. Μεγάλωσα τη σκέψη μου .. ως Πέτρος. Θα ήταν αχαριστία να το ξεχάσω.
- Ο. Πέτρο.. τόσα χρόνια ποτέ δεν μου μιλούσες. Νιώθω σαν να παίρνω τη θέση του κ. Γιώργου.
- Π. Μεγάλωσε το μυαλό μου Οφηλία. Σας χωράει και τους δύο πλέον.

- Ο. Και η καρδιά σου..
- Π. Και αυτή μαζί. Μη νομίζεις και η καρδιά σκέπτεται. Τόσα χρόνια μαζί με τον εγκέφαλο.. σίγουρα θα έμαθε τα χούγια του.
- Ο. Πέτρο, αν μού έλεγαν ποτέ ότι θα σκεπτόμουν έτσι.. θα πίστευα ότι με δουλεύουν..
- Π. Ποιος να στο έλεγε;
- Ο. Ένας .. Δεν έχω κανένα κατά νου.
- Π. Άνθρωπος και προφορά. Κανείς δεν προφέρει τις λέξεις ίδια. Αν ήταν ποιητής θα το καταλάβαινε ο νους σου και θα συγκατάνευε.
Αν δεν ήταν πάλι αποκλείεται να του περνούσε από το νου μια τέτοια σκέψη.
Οπότε η υπόθεση που κάνεις δεν έχει καμιά φτιαγμένη ερώτηση μέσα της.
- Ο. Πέτρο είσαι ποιητής. Κατά λάθος έγινες δικηγόρος.
- Π. Ποιώ τη δικηγορία και νομίζουν όλοι ότι είμαι δικηγόρος.
- Ο. Και τώρα που μου αποκαλύφθηκες...
- Π. Θα είσαι ο εαυτός μου, αυτός που όλοι με νόμιζαν. Οφηλία σιγά - σιγά πρέπει να συνηθίζεις στην ιδέα ότι θα σηκώσεις εσύ στους ώμους σου αυτό το γραφείο.
- Ο. Μα, Πέτρο..
- Π. Είπαμε ζούμε σε μέρες πυκνές. Όλα μέσα τους χωρούν.
- Ο. Το μυαλό μου αρχίζει και καίει. Φοβάμαι Πέτρο..
- Π. Διαστέλλεται Οφηλία για να χωράει. Είναι φυσικό που καίει..
- (μετά από λίγο)
- Ο. Πέτρο σε ξαναπήρε η Χρύσα;
- Π. Όχι. Θα στο έλεγα.
- Ο. Είναι σωστό να τε λέμε όλα;
- Π. Δεν είναι.
- Ο. Γιατί τότε θα μου το έλεγες.

- Π. Δεν θα το είχα ανάγκη ένα τέτοιο μυστικό.
- Ο. Ήσουν ερωτευμένος κάποτε μαζί της;
- Π. Ήμουν.
- Ο. Τώρα που σε ξαναπήρε.. δεν ένιωσες τίποτα.. ξέρεις τι εννοώ.
- Π. Δεν ξέρω. Ίσως μελαγχολία. Σκέπτομαι ότι κάτι που δεν έγινε στην ώρα του είναι μάταιο να το ξανασκαλίζεις.
- Ο. Οι χρονισμοί του Σύμπαντος..
- Π. Πώς το σκέφτηκες τώρα αυτό; Κάποτε το είχα συζητήσει με το Γιώργο..
- Ο. Και μαζί μου... Είπαμε κ. Πέτρο μας.. αρχίζουμε να μοιάζουμε.. Τότε όμως γιατί μας ταλαιπωρούν οι σκέψεις και έρχονται και ξανάρχονται..
- Π. Για να μας ταλαιπωρούν.. το είπες και μόνη σου.
- Ο. Είναι αλήθεια ότι ζούμε πάντα με το παρελθόν;
- Π. Η πιο σίγουρη προίκα. Ενώ το Λαγονήσι.. ας πούμε.. έρχεται και παρέρχεται.
Από την άλλη.. σκέψου ότι όταν μιλάς για τη ζωή σου.. για το παρελθόν σου μιλάς.
- Ο. Που κτίζεται μέρα με τη μέρα.
- Π. Έχεις δίκιο Οφηλία. Η ζωή κτίζεται και μεγαλώνει.. ώσπου μια στιγμή.. όλα γκρεμίζονται μονομιάς.
- Ο. Η αγωνία μας Πέτρο είναι για εκείνη τη στιγμή.
- Π. Ο πόνος γίνεται ακόμη πιο μεγάλος, αν καταλάβεις ότι κανείς δεν θα θυμάται αυτό που έκτισες..
- Ο. Θα ήθελες παιδιά Πέτρο;
- Π. Γιατί ρωτάς;
- Ο. Εγώ θα ήθελα. Να με θυμίζουν..
- Π. Η ανθρώπινη ματαιοδοξία μάς στοιχειώνει. Μόλις το παραδέχτηκες..
- Ο. Δεν είναι μόνο αυτό. Είναι και η ανάγκη να μοιράζεσαι..

- Π. Παίρνεις τον ρόλο της μοίρας στα χέρια σου σαν να λέμε..
- Ο. (σκεπτική) Μπορεί..
- (μετά από λίγο)
- Ο. Φαντάζεσαι ένα παιδί με τα χαρακτηριστικά τα δικά μου και το μυαλό το δικό σου;
- Π. Γιατί να φανταστώ;
- Ο. Έτσι μια υπόθεση εργασίας.
- Π. Οφηλία.. δεν ξέρω πόσο μέλλον πρέπει να χωρέσω στην σκέψη μου..
- Ο. Βλακείες.. Θα μας βάλεις όλους κάτω. Το είπε και ο κ. Γιώργος..
- Π. Η συνήθεια του το είπε. Δεν ξέρω αν πίστευε και ένα κόκκο απ' όσα έλεγε.
- Ο. Σε σέβεται. Δεν θα σου έλεγε κάτι έτσι για να το πει.
- Π. Ξορκίζει τις κακές του σκέψεις. Έτσι απλά. Σαν ξόρκι τα ακούω εγώ.

(τηλέφωνο)

- Ο. Πάνω που τον σχολιάζαμε,
Καλησπέρα σας κ. Γιώργο.
- Γ. Πήρα να δω αν είναι όλα καλά.
- Π. (φωνάζει) Μη φοβάσαι Γιώργο.. αντέχω ακόμα.
- Γ. Πες στον φίλο μου ότι σκασίλα μου μεγάλη τι κάνει.. Και να πάψει να το παίζει ήρωας.
- Ο. (φωναχτά) Ο φίλος σου λέει να πάψεις να το παίζεις..
- Π. Θύμα είπε;
- Ο. Ήρωας..
- Π. Καλά πες του.. θα το σκεφτώ.. όταν θα γράφεται ιστορία όμως μη με παρακαλάει να του δώσω ρόλο..
- Ο. Το ακούσατε κ. Γιώργο;
- Γ. Πες του την ιστορία την γράφουν οι νικητές..

- Ο. Λέει την ιστορία.. αμάν πια αν θέλετε να τα πείτε τι με βάζετε στη μέση;
- Π. Καλά πες του ότι θα τον πάρω όταν δεν έχω να κάνω κάτι καλύτερο..
- Ο. Αυτά..
- Γ. Πες του την καληνύχτα μου και ότι δεν γουστάρω να ακούω την αγριοφωνάρα του.
- Ο. Θα του πω. Καλό βράδυ.

(κλείνει το τηλέφωνο)

- Ο. Ανησυχεί ο καημένος. Πρέπει να σε αγαπάει πολύ.
- Π. Είναι ο αδερφός μου.. και καλύτερα ίσως.. μοιραζόμαστε τις σκέψεις μας από παιδιά.
- Ο. Μακάρι να είχα και εγώ μια τέτοια φίλη.
- Π. Λένε ότι οι γυναίκες κάνουν πιο δύσκολα μακροχρόνιες φιλίες μεταξύ τους..
- Ο. Δεν ξέρω.. αν κρίνω από τον εαυτό μου.. μπορεί.
- Π. Ευτυχώς έχεις εμένα.
- Ο. Τον μισό σου εαυτό.
- Π. Που κάνει για ολόκληρος..
- Ο. Δεν μου απάντησες όμως.. Θα ήθελες να έχεις παιδί;
- Π. Δεν ξέρω αν αυτό θα ήθελε να με έχει πατέρα.
- Ο. Όπως πάντα αμφίσημος. Καλά ας το αφήσουμε..
- Π. Πάντως για να ξέρεις.. θα ήθελα.. ένα έτοιμο..
- Ο. Καλά θα στο παραγγείλουμε. Από τη Χρύσα;
- Π. Από την Αιθιοπία.
- Ο. Οκ. Τίποτα άλλο; Γάλατα έχουμε;
- Π. Ένα στο ψυγείο και αυτό ληγμένο.
- Ο. Δεν πειράζει θα πιούμε αμβροσία.

- Π. Δεν παραιτείσαι με τίποτα βλέπω.
Ο. Είπαμε Πέτρο, αρχίζουμε και μοιάζουμε..
Π. Σε ευχαριστώ Οφηλία. Για όλα..
Ο. Ποια όλα;
Π. Ξέρεις εσύ..

(το ίδιο βράδυ)

- Π. Θεέ μου τι μέρα κι αυτή.
Ο. Η επιμονή σου να έρθω σπίτι.. τι σ' έπιασε;
Π. Στο είπα ξανά. Θέλω να σ' έχω όσο πιο πολύ μπορώ.
Ο. Θα με έχεις για πολύ.. πάλι τα ίδια θα λέμε;
Π. Δεν ξέρω.. μακάρι να έχεις δίκιο.
Ο. Τι σοί σοφή θα ήμουν τότε;
Π. Α, μπα. Πήραμε και προαγωγή βλέπω.
Ο. Εσύ μόνο με σοφούς νταραβερίζεσαι πλέον..
Π. Οπότε λες ας μην του χαλάσουμε το χατίρι.
Ο. Μόνο για σένα.. μόνο για σήμερα.
Π. Σαν να μην υπάρχει αύριο.
Ο. Δεν ξαναμιλάω.
Π. Δεν θέλω να μιλάς.
Ο. Καθόλου; *(ναζιάρικα)*
Π. Όσο ένα λιθρίνι.
Ο. Σαν και...
Π. σσςς...
Ο. Καλά σας κ. Πέτρο.
Π. Πιάσε μου το χέρι. Έλα πλάι μου και πιάσε μου το χέρι.
Ο. *(κάθεται)*
Π. Αφουγκράσου τις καρδιές μας..

- Ο. (αμίλητη)
- Π. Είναι ο χρονισμός του Σύμπαντος.
- Ο. Πέτρο..
- Π. σσςς .. Μην το διακόπτεις. Δεν θα έχουμε ξανά την ίδια ευκαιρία.. να το ακούσουμε.
- Ο. (σιωπηλή)
- Π. Αύριο θα είναι μια άλλη μέρα. Ο χρόνος θα πάψει να είναι πυκνός.
- Ο. (σιωπηλή)
- Π. Αύριο.. ποιος ξέρει πως θα είναι αύριο.. Ίσως κάποιος να θυμάται ένα σπίτι...
με το όνομα Πέτρος.
- Ο. Εγώ θα το θυμάμαι .. για όσο ζω..
- Π. Φοβάμαι Οφηλία. Φοβάμαι..
- Ο. Τι φοβάσαι Πέτρο;
- Π. Τη θάλασσα. Την τελευταία φορά δεν μου απάντησε. Με κοίταζε σιωπηλή.
- Ο. Ακούς τη θάλασσα Πέτρο;
- Π. Αγκάλιασε με..
- Ο. Πέτρο αγάπη μου, τι σου συμβαίνει;
- Π. Μη με ρωτήσεις ξανά Οφηλία. Δεν ξέρω. Έπαψα να έχω απαντήσεις. Κοιμήσου Οφηλία.. Θα σε προσέχω εγώ. Κανείς δεν θα σε ενοχλήσει..
- Ο. Σφίξε με Πέτρο. Τα χέρια σου.. μη μ' αφήσεις.

(η νύχτα κύλησε)

(την έβδομη μέρα το πρωί)

- Π. Σήμερα κλείνουμε μια εβδομάδα.
Ο. Ετοιμάσου.. Σήμερα έχουμε πολλή δουλειά. Άντε γιατί τα φορτώσαμε στον κόκορα.
Π. Πήγαινε και έρχομαι. Έχω να περάσω από το ταχυδρομείο πρώτα.
Ο. Καλά. Πάω να πάρω και κάτι για πρωινό. Γιατί το ψυγείο σου εξακολουθεί να είναι σε δίαιτα.
Π. Πήγαινε...

(Η Οφηλία στο γραφείο)

(κτυπά το τηλέφωνο)

- Γ. Οφηλία εσύ;
Ο. Τι συμβαίνει κύριε Γιώργο;
Γ. Οφηλία.. (κομπιάζοντας) ο Πέτρος..
Ο. Θα έρθει κύριε Γιώργο. Θα πήγαινε στο ταχυδρομείο.
Γ. Οφηλία.. το δέμα που θα έστελνε ήταν ο ίδιος..
Ο. Τι λέτε κ. Γιώργο.. Δεν .. καταλαβαίνω..
Γ. Οφηλία με πήρανε στο κινητό μου από τις πρώτες βοήθειες..
Ο. Θεέ και Κύριε... τι συνέβη;
Γ. Δεν ξέρουν.. μάλλον ..
Ο. Κ. Γιώργο;
Γ. Αυτοκτόνησε...

(ένα χρόνο μετά, στο κοιμητήριο)

- Γ. Ήρθες Οφηλία;
- Ο. Πρέπει να αλλάξω τα λουλούδια. Του έφερνα υάκινθους που λάτρευε. Τώρα όμως θα τον απατήσω.. με λίγα τριαντάφυλλα. Έτσι μου είχε πει ένα πρωί στο γραφείο...
Τι μπουκάλι είναι αυτό που κρατάς;
- Γ. Θάλασσα. Νερό από τη φίλη του... Τον αγάπησες Οφηλία;
- Ο. Έζησα μαζί του την πιο πυκνή εβδομάδα της ζωής μου. Του άρεσε να μιλά για την πύκνωση του χρόνου.
- Γ. Ξέρεις τι θα έλεγε αν ήταν να μου πιάσει πάλι κουβέντα; Ότι ο Θεός έπλασε τον κόσμο σε έξι μέρες και την έβδομη έπλασε τον άνθρωπο. Μαζί του και τον θάνατο του.
- Ο. Την έβδομη μέρα της πυκνής εβδομάδας πήδηξε από το μπαλκόνι. Σαν να ήθελε να σφραγίσει τους συμβολισμούς του με τη ζωή του.
- Γ. Νομίζω ότι το είχε πάρει απόφαση από την πρώτη μέρα. Τον ήξερα καλά.
Ζούσε ως ποιητής. Την μέρα που έτρεξα στη θάλασσα φοβήθηκα τα χειρότερα.
Μου είπε ότι δεν έφτασε ακόμα η ώρα. Δυστυχώς δεν το αξιολόγησα τότε...
- Ο. Έγραψε ένα ποίημα και το τέλειωσε όταν αυτός νόμιζε.
Πίστευε στον έρωτα, στην ποίηση, στην πυκνότητά τους...
- Γ. Οφηλία τι κάνεις τώρα;
- Ο. Τίποτα.
- Γ. Πάμε στο «αδράχτι»; Νομίζω ότι θα το χαιρόταν κι ο Πέτρος.
Σήμερα θα κεράσει εκείνος.

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

**Θεατρικό
Οι Επτά Ημέρες
Απρίλιος 2017**

Μάνος Μαυρομουστακάκης

Layout Thanos

Εκδόσεις:
apopseis.gr
Ovi magazine
Ovi Greece

ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΕΣ

Ο **Μάνος Μαυρομουστακάκης** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1960.

Απόφοιτος της Μαθηματικής Σχολής του Παν/μίου Ιωαννίνων

Μαθήτευσε στη Φιλοσοφική Αθηνών στο τμήμα «Ιστορία Τέχνης»

Πρόσφατα εξέδωσε:

Τις ποιητικές συλλογές «Οδοιπόρες λέξεις»

και «190+1 χάικου», εκδ. Γαβριηλίδης

και το θεατρικό έργο «Η Παράσταση» εκδ. Δωδώνη

Εκδόσεις: **Apostrophe**